

LITERÁRNÍ PŘÍLOHA ZPRAVODAJE

Metodou skládání příběhu z původních několika náhodných slov jsme se pokusili sestavit příběh..

čtete na straně 9

ZLATÝ ALOISEK 2011

Oslovili jsme různé osobnosti festivalu a ptali se jich, kdo nebo co je nejvíce potěšilo, nadchlo, oslovilo, dostalo...

čtete na straně 18

PŘEDPOVĚĎ NA SOBOTU

Převážně oblačno, přeháňky, místy bouřky. Teploty 20 až 24 st.C. Krásný zbytek prázdnin.

9

Když je Hronov OFF a IN aneb 0 nenadálém propojování

Chtělo by se na závěr festivalu zvolat ono banální 81. JH končí, ať žije 82. JH! A pak přijde nostalgie, kdy se ještě chvíli bude vzpomínat, a nenápadně se to lehce překulí v těšení se na další ročník. Tak to u nás, kteří jsme Jiráskovu Hronovu přivykli a nedokážeme

me si bez něj představit letní čas, chodí.

Letos se pro mě Jiráskův Hronov tak nějak zvláštně proměnil. Nevím jak to pojmenovat, měla jsem pocit, že je zároveň OFF a IN. Loni jsme se rozloučili s profesorem Císařem a Milanem Strotzerem, ale hledíme – koho to potkávám hned po příjezdu do Hronova?! Profesora Císaře, již ovšem nikoli ve funkci nekorunovaného guru PC, ale jako dobře naladěného, pilného a svědomitého pisatele

recenzí a fosilních sloupků. A tady je Milan Strotzer! Obchází s fotoaparátem s jakýmsi zvláštně natěšeným výrazem ve tváři. Už mu totiž neleží na bedrech nejružnější potenciální průšvihy několika stovek seminaristů. Je to fajn, že do Hronova každoročně znovu přijíždějí lidi, kteří tzv. nemusí. Namátkou, pan profesor František Laurin, ale třeba taky Lucka Pernetová s miminkem, která už dáv-

no přešla do profesionální herecké ligy. Proč sem jezdí? Prostě proto, že mají Hronov rádi, zvláště ten Jiráskův.

A je tu další věc. Už léta páně V. H. (pro neznalce - Vladimíra Hulce) tu byly pokusy o vytvoření jakéhosi off-Hronova, kdy se divadlo přirozeně rozbíjí do ulic... Ano, pokusy tu byly, ale jaksi se to nikdy nepropojilo. Věci totiž musí přirozeně nazrát samy. A zdá se, že čas k tomu dospěl právě letos.

Před časem mi vyprávěl ředitel festivalu Prague Fringe, jehož ctížádostí bylo vytvořit v Praze festival podobný tomu edinburskému, v němž tepe divadlo všemi ulicemi, jak vlastně vznikl onen slavný festival alternativního divadla. Krátce po válce v Edinburgu založili ctihodný festival, podobný prý našemu Pražskému jaru. Pár mladých mužů se chtělo zúčastnit se svými projekty, ale tehdejší ředitel je odmítl. Tak začali na truc hrát v ulicích a okrajových částech města. Netrvalo dlouho, a na okraje se začalo chodit mnohem více než do oficiálních sálů. Zkrátka okraj zvítězil... Tak se vraťme oklikou do Hronova. I tady letos vznikl off-program zcela neplánovaně. Nemyslím ta představení v chapiteau či v parku, ale přímo královský happening, který spontánně vznikl ze stávky styčných důstojníků seminářů vůči oficiálním organizátorům a na pokračování se táhl v jednotlivých akcích jako červená nit celým festivalem. Přitom ti lidé, kteří stáli u zrodu akce, se účastní (z obou stran) Hronova už celá léta. Jenže tentokrát se to nějak nenadále propojilo a zafungovalo. Kdoví, možná za to může i bezprostřední inspirace skutečnými odborovými předáky a jejich oponenty ve vládě, i dalšími klaunskými kousky našich politiků. Svůj díl na tom jistě má i fakt, že všichni organizátoři (ať už Lenka Láznovská a Simona Bezoušková z NIPOSu, tak i reprezentantky města Marcela Kollertová a starostka Hana Nedvěďová) mají k divadelní nadsázce velmi blízko. Z hlediska divadelního kritika nejvíce oceňuji etudu výkop základního kamene budoucího metra, kde dámy nehleděly na parádu a nastoupily v modráčích. A v patách tomuto zážitku je bonus v podobě jiráskohronovských Vánoc se slavnostním rozsvícením a zhášením stromečku a zpíváním koled. Zkrátka v tu chvíli byl Hronov OFF, ale také IN. Báječný divadelní paradox! Takže, volám nashlééedanou!

Jana Soprová

Jsem přítel Jiráskova Hronova

Novým členem lektorského sboru Problémového klubu se letos stal divadelní kritik Vladimír Mikulka, který hned svým úvodním vystoupením strhl vlnu vášně a diskusí mezi seminaristy. Ostatně na Jiráskův Hronov byl pozván jako člověk, který otevřeně kritizuje systém a organizaci festivalu.

Cítíš se jako odpůrce a kritik Jiráskova Hronova?

To je omyl, necítím. Jsem naopak přítel JH, což ale neznamená, že se mi tu všechno líbí. Kriticky, někdy až nepřátelsky, jsem se ale vyjadřoval k tomu, jak v minulosti probíhal PC. Co se týče struktury JH nebo nominací, je pravda, že mám na řadu věcí jiný názor, ale rozhodně nemám pocit, že bych byl ten, kdo se vyjadřuje proti JH nepřátelsky nebo zvlášť kriticky.

Co se ti na někdejších Problémových klubech nelíbilo?

Nikdy jsem nevydržel poslouchat déle než 45 minut, vždy mě otravovalo, že si někdo vzal slovo a rozvláčně, mnohomluvně a samožerně mluvil a mluvil. Když skončil, začal podobným způsobem hovořit někdo jiný. To mi přišlo zcela nesnesitelné.

Navštívil jsi v minulosti také Diskusní klub?

Diskusní klub mi vždy přišel zábavnější, oproti PC, který se mi zdál akademicky otravný. Občas se sice zvrhl do nepřehledné slovní řeže se soubory, ale když se povedlo kultivo-

vaně diskutovat, bylo to zajímavé. Ale nebyl jsem nikdy zvlášť nadšeným a pravidelným účastníkem ani jednoho z těchto klubů.

Zdá se ti nová forma PC dobrá?

To je asi otázka spíš pro ty, kteří na PC chodí, ale rozhodně se mi setkání zdají živější a doufám, že se návštěvníci PC mohou učit diskutovat tak, aby byli schopni stručně, pádně, a bez zbytečné mnohomluvnosti formulovat své názory a uvažovat o inscenacích.

Tvé zahájení letošního PC se setkal s kritikou některých jeho účastníků. Hodnocení, které jsi vyřknul, bylo podle nich příliš tvrdé. Vnímáš to také tak?

Sám jsem žádnou zásadní kritiku na své vystoupení neslyšel, jen jsem si přečetl pobouřený ohlas, který vyšel ve zpravodaji. Dlouhodobě si ale myslím, že když se člověku něco nelíbí, tak to má říct. A tady na Jiráskově Hronově z pochopitelných důvodů panuje takový úzus, že se prostě nepříjemné věci neřkají nebo se různě zaobalují a přislazují nebo se raději mluví o těch příjemných. Já si myslím, že o nepříjemných věcech se mluvit má a mám pocit, že kvůli tomu tady taky

jsem. Chápu, že se může někoho dotknout, když se člověk o někom vyjádří ošklivě, ale to prostě k věci patří.

Dají se používat stejná měřítka k hodnocení amatérského a profesionálního divadla?

To je klíčová otázka, i když vlastně nemá rozumné a jednoznačné řešení. Dají se nalézt důvody pro i proti. Já jsem vždy byl radikálním zastáncem toho, aby měřítka byla jen jedna. Buď se rozhodneme, že o inscenaci nebudeme v kritickém slova smyslu vůbec mluvit, že to není inscenace, která by měla fungovat ve „zkritizovatelném“ světě, ale pokud nějaká inscenace do toho světa vstoupí, neměla by mít jiná kritéria než ostatní divadelní tvorba. Už jen proto, že omlouvat ty špatné je nespravedlivé vůči těm dobrým.

Říkal jsi, že jsi naopak příznivec JH. Co se ti tady líbí?

JH spadá do kategorie festivalů, kam člověk jezdí, protože je tam příjemně. To je pro mě primární lákadlo. Ale nejen ve společenském smyslu, vždy tu narazím na nějaké inscenace, které se mi zcela upřímně líbí, a to i v kontextu celého divadla, nejen amatérů.

A v čem bys rád viděl změnu JH?

Nemám rád dělení divadel na amatérská a profesionální, protože taková hranice podle mě není definovatelná, ale vnímám hranici mezi tím, co bych nazval divadlo ochotnické a amatérské. Ochotníci jsou pro mě ta divadla, která pouze lépe či hůře napodobují práci kamenných – a dnes často už i nekamenných – divadel. Amatéri jsou pro mě lidé, kteří mají ambice říct něco za sebe a jsou toho mocní. Na jednu stranu rozumím tomu, že programová rada chce mít na JH všechny druhy divadel, na druhou stranu to ale festivalu

svým způsobem ubližuje. Nevolám po výhradně „amatérském“ pojetí, naopak, líbí se mi, že se na JH sejdou všichni, což říkám i s vědomím toho, že se mi to „ochotnické“ pojetí divadla často nelíbí. Přítomnost obojího na JH tvoří výsledek, který mi připadá dráždivě nesourodý a tím zajímavý. Ale měl bych jeden námět k zamyšlení: v současnosti je JH organizovaný tak, že sem přijede určitá skupina lidí a předpokládá se, že všichni uvidí všechno. Mně by se víc líbilo, kdyby se JH posunul k festivalu, který nabídne víc, než je člověk schopný zkonsumovat, a tak si každý může vybrat to, co ho zajímá. Jako neživota-schopnější mi z loňské diskuse o podobě JH na webu Divadelních novin připadal nápad, že by na festivalu bylo relativně úzké jádro inscenací pro všechny, kam by se dostaly pouze ty, u nichž je předpoklad, že jsou opravdu kvalitní. A pak by byla různorodá nabídka všeho možného, z níž už by si každý mohl vybrat podle svého gusta.

Proto je tu také doprovodný program, který se oproti minulosti v posledních letech také dost proměnil, je rozsáhlý a velmi různorodý, včetně hudební produkce.

K doprovodnému programu mám slabost, vždy se mi líbil název Hron-off, který se přímo nabízí. Překvapuje mě, že tak málo „odmítnutých“ souborů se v tomto ohledu pustí do své vlastní iniciativy, jako jsme se třeba pustili my s Antonínem Puchmajerem, když jsme v kavárně Blanka zahráli Kabaret. Organizátoři nás vlídně připsali do doprovodného programu a tím naše spolupráce skončila, nikdo nám nic nezařizoval, financovali jsme si to sami. Kdo chtěl, přišel se podívat, kdo nechtěl, nepřišel. Kdyby takových souborů bylo víc, to by se mi to líbilo.

Zuzana Vojtíšková

V čísle 5. Zpravodaje jsem otevřel otázku mezidruhové přehlídky a pokusil jsem se alespoň v nejhrubších rysech zmapovat dvě předcházející etapy této koncepce od 80. let minulého století. Snažil jsem se krajně stručně popsat, k čemu tehdy mezidruhová přehlídka byla a jak byla orientována reflexe předvedených představení, aby sloužila podstatně divákům, kteří na takovou přehlídku přijeli s nějakým očekáváním a v rámci její koncepce se chtěli něco dozvědět, co by přímou nebo nepřímou bylo k užítu jejich vlastní práci. Končil jsem otázkou, jak je to v tomto směru teď, jaké změny v rámci mezidruhového 81. JH, stavu českého amatérského divadla a kontextu divadla vůbec probíhají, v jakém bodu jsem se ocitli.

Zaznamenávám letos – ať už na stránkách Zpravodaje nebo v rozhovorech souhlas s mezidruhovým zaměřením, s častou výhradou, že by se na JH měly dostávat jen věci – pro zjednodušení to tak řekneme – kvalitní. V čísle 8. se také Rudolf Felzmann vyslovil v tomto duchu; mluvil o tom, že program JH zablátil věci, které měly skončit v krajích nebo národních přehlídkách. Kdybych měl nějak pojmenovat letošní mezidruhovou koncepci JH, nazval bych ji zastupitelská. Tj. mající nejvyšší cíl v tom dostat na JH všechny druhy, poddruhy a žánry současného amatérského divadla. Je to jistě koncepce možná – tak jako jsou možné i koncepce jiné. A stejně tak jako vždycky trvá otázka, jak viděné využít, aby nezůstalo jen u toho, že jsme viděli a jásalí jsme nebo znechuceně odplivovali a říkali, že tohle na JH nepatří. Mám letos jubileum svého vstupu do amatérského divadla, stalo se to přesně před čtyřiceti lety. Za tu dobu jsem se ledacos naučil, kromě jiného na předním místě i to, že jsem schopen v mizerném, špatném představení najít jisté poznání, které se dříve nebo později zúročí. Jsem přesvědčen, že i ten 81. JH přes ono Felzmannovo „zablácení“ právě v té zastupitelské koncepci mohl mnohé objevit, vynést na povrch, poskytnout podněty. Otázkou je, jestli možnosti reflexe byly v současných souvislostech amatérského divadla připraveny tak, aby té zastupitelské podobě JH co nejvíce odpovídaly. Nekritizuji, nehodnotím, jen se ptám na to vědomí souvislostí, které se podle mého přesvědčení velmi proměnily a proměňují. Není v tomto fosilním sloupku místo, abych to popisoval a analyzoval. Ale učinit by se to mělo. Nebo snad změnit koncepci JH? Ale ty souvislosti, jež sahají do velké šíře, budou stejně pořád existovat – koncepce nekoncepce.

Jan Císař

Geisslers Hofcomoedianten Kuks

Recenze

Názory

Jsem překvapená, v jakém prostoru se to odehrávalo, bylo to super.

Mně se hlavně líbilo, že to byla jiná kompozice, než je obvyklé.

Půlka se mi líbila, ale moc nevím, o čem to bylo. Nic moc mi to neřeklo.

Bylo to pěkné navenek, ale otázkou je, jestli to mělo nějakou hloubku.

Bylo to naprosto nádherné. Až mi běhá husina po těle, jak tam krásně zpívali a hráli. A do toho ten kostel až nehorázně moc rezonoval...

Perfektní atmosféra, perfektní představení. Můj největší zážitek z Hronova.

Nejsilnější okamžik pro mě byl, jak nikdo nepřišel do kostela a nepoužil svěcenou vodu, když tam vstoupil. Překvapilo mě, kolik lidí to nebere jako samozřejmost.

Velice zajímavé, v životě jsem se s ničím takovým nesetkal.

Mě to fascinovalo jako neuvěřitelná bejkárna, že si postavili hlavu a každý si udělal to, co ho baví, na téma, které si zrovna vymysleli.

Mělo to zajímavou atmosféru, ale asi jsem to všechno nepochopila.

Musel jsem na představení jít už potřetí, protože mi přijde naprosto boží.

Ambrosia napodruhé

Geisslers Hofcomoedianten z Kuksu si tentokrát vybrali ke zpracování život a skutky jednoho z církevních učitelů, sv. Ambrože, který působil v Miláně ve 4. století a velmi posunul podobu křesťanství své doby. Byl výmluvný a nesmlouvavě spravedlivý, pročež byl lidmi vyžádán za biskupa, ačkoliv nebyl svěceným knězem (Ambrož své teologické vzdělání rychle dohnal). Vypracoval podobu liturgie a věnoval se i chrámovému zpěvu (ambrosiánský chorál). Jeho atributem je včelí úl.

Významné je jeho střetnutí s císařem Theodosiem, posledním císařem římského impéria, který nechal jako odplatu za smrt gótského velitele při lidovém povstání popravit 7 000 obyvatel Soluně (kteou si zvolil za sídelní město), včetně žen a dětí. Ambrož císaře veřejně kritizoval a v Miláně ho po návratu ze Soluně nepustil do chrámu. Císař se pak kál, dokonce se na konci svého života nechal pokřtít a vydal zákony proti pohanům. Tak velký byl Ambrožův vliv i přisnost.

Geisslers se tentokrát rozhodli vyprávět ambrosiánskou legendu v několika zastaveních, z nichž každé pracuje jinými prostředky. Zaznívá ambrosiánský zpěv, jsme svědky exaltovaného líčení vojenského tažení v taneční i kazatelské podobě, se svíčkami jako loutkami se nám vypráví příběh obětování 7 000 soluňských občanů, jsme zastaveni cestou a přinuceni k pokání, vidíme vyhánění pohanů a nakonec se nám dostane medového požehnání a folklórního vyplacení metlou. A to vše se odehrává v kostele jako interaktivní expozice, kdy si můžeme jednotlivé objekty spustit, prohlédnout, zažít, opustit, vrátit se, postát, nechat si napřed i znovu odvyprávět celou legendu od automatického průvodce.

Nemohu si pomoci a musím napsat, že jsem už dříve viděla tuto inscenaci v Hradci Králové a v Písku a v obou případech na mě zapůsobila silným dojmem – nejen tím, jak je udělaná, ale i svým sdělením. Ambrosiánská legenda totiž hovoří o sporu člověka s mocí, o křesťanských zásadách rovnosti a milosrdenství a zejména o odvaze se k nim přihlásit a trvat na svém i proti nejvyššímu představiteli veškeré světské moci. V druhém plánu se ovšem také nejrůznějšími způsoby odkazuje ke způsobům, jak se historický příběh biskupa Ambrože traduje v umění, ať už je to církevní barokní kázání nebo zpěv či

pouťové obrázky a kejkle. Protože takhle je to se vším, všechno vysoké s ctnostné mívá svou pokleslou svíčkovou podobu, ušlechtilé zpracování i manipulativní plakát.

Nutno říci, že při prvním odpoledním představení v hronovském kostele k popísanému efektu nedošlo. Slunce bylo ještě příliš vysoko, před vraty nás stálo příliš mnoho a Geisslers Hofcomoedianten neodhadli správně, jak se bude chovat prostor kostela s publikem. Tak se stalo, že exaltovaný kazatel překřičel všechny jiné verbální projevy, zpěvačka z kůru zněla protivně, v sakristii jsme nezpívali společně, ale jen poslouchali předzpěvačku, a tak jsme nevěděli, co po nás nekompromisní herečka vlastně chce, když vymáhá pokání, než nás pustí dál. Vyprávění s pomocí animovaných svíček o tom, jak císař nechá popravit 7 000 Soluňských, které je vymyšleno ve třech částech tak, že divák je vždy konfrontován s krutými důsledky zdánlivě milosrdných rozhodnutí, je překřikováno kazatelem i zpěvačkou a skoro nikdo nemá trpělivost ho sledovat, natož pak aby se k němu vrátil. Z legendy zbyla jen hluchá atrakce, která, obávám se, málokoho zajímala a k zamyšlení nevedla asi nikoho.

Nedalo mi to, protože představení v jezuitském kostele v Hradci Králové bylo fascinujícím divadelním zážitkem, a ani v Písku za bílého dne nebyla věc ztracena, a vyběhla jsem se druhý den podívat ještě jednou. Inscenace byla přearanžována, zpěvačka posílena o kontrabas, takže prostorem kostela se linulo bzučivé continuo, kazatel byl odkázán do sakristie, svíčky v šeru získaly magickou naléhavost, došlo i na společný zpěv a zdůvodněné pokání. Ansámbl se poučil z prvního nezdaru a účinnými zásahy inscenaci zachránil. Pro ty, kteří ji viděli v upravené podobě, byla opět zážitkem z příběhu i prostoru i výmluvnou výzvou k zamyšlení nad skutky vládců i činy těch, kteří mají hájit spravedlnost a humanitu.

V diskusích o inscenacích průběžně mluvíme o tom, jak sdělení donést k publiku, jak důležitý je nejen prostor, ale i prostředí. V Ambrosii bylo prostředí zvoleno adekvátně – kostel s členitým půdorysem. Velký městský kostel poslouží bez problémů. Malý horský kostel hronovský se podařilo zabydlet až na podruhé.

Alena Zemančíková

Edmund Campion, Petr Hašek: **AMBROSIA**

Recenze

Nikdo se nevyléčí tím, že zraní někoho jiného

Je to herec, je to hra, je to také čas a prostor. Jestliže na začátku je autor, pak nesmíme zapomenout na diváka. Je to herec, který zpochybňuje bytí člověka, sám sebou, svými prostředky, svou dovedností, prostřednictvím hry. Je to herec, kterého cítíme, vnímáme, ale i zatracujeme, když v interakci cítíme pouze nepochopení. Je to autorské herectví.

V inscenaci, která byla rozprostřena v římskokatolickém kostele Všechny svatých na kopci vedle věže (odkud kdysi Hronovští vrhali kozla dolů, aby je jeho zaschlá krev pomáhala léčit), se objevuje herec v podobě „mrtvého“ exponátu. Proto byla zcela přirozeně inscenace nazvána v podtitulu divadelně-interaktivní výstavou. Je-li něco mrtvého, je třeba někým a něčím tento mrtvolný stav zrušit. Je to jedině divák, kdo může herce podle návodu oživit, sám posoudit, jak se mu jeví toto jeho rozhodnutí a jak se mu jeví herec tím, co předvádí: lidské bytí v různých podobách, jak je vypráví příběh o Svatém Ambrožovi sepsaný Edmundem Kampiánem v 16. století.

Začátek. Zpěv. Úvodman, který si spletl text. Přestřihnutí pásky. Vtipné nastavení vstupní informace tak, abychom se ji dozvěděli pouze, hodíme-li včelku Máju (Sv. Ambrož je patron včelařů) do jednoho ze šesti otvorů barevného úlu. Opouštíme prostor před kostelem a vstupujeme do duchovního prostoru, jenž patří jedné víře. Je naplněn zpěvem, kontrabasem, šepoty, stíny na stěnách, lavicemi a hlasy herců. Harmonie chaosu umocňuje spojení duchovní – metafyzické s lidským – s přizemním. Sv. Ambrož byl jedním ze zakladatelů etiky křesťanského náboženství.

V jednotlivých exponátech, které divák dává do pohybu, se objevuje herec-loutka, herec-tanečník, herec-typ z jarmarečního divadla, herec-charakter v dramatickém monologu. Do této chvíle se těšíme z divadelního zážitku z dobře nastavené hry, z interakce a navíc ještě v kostele. Změna nastane ve chvíli, kdy po rozloučení se zpěvačkou

a hráčem na nástroj vcházíme do místnosti, kde herečka ukáže na diváka jako na viníka. Pod vlivem jejího libozvučného zpěvu, jenž v sobě nese transcendentno, éterično, na toto označení zapomene. Jaké je pak jeho překvapení, když je náhle konfrontován s nutností pokání. Každý v roli císaře Theodosia, který nařídil masakr sedmi tisíc soluňských občanů a kterému Sv. Ambrož vstoupil do cesty a žádal od něj, aby se kál. Problém už čistě lidský. Nesnesitelnost dramatické situace se vyjevila naplno ze vztahu herec a já! Problém. Problém. Alibismus. Náhle a z čistého nebe se člověk objeví sám před sebou a beze slova, bez zpěvu přijme ruku od herečky a odchází k poslednímu mrtvému herci, kde na rozpohybování stačí písknout na prsty a herec kaskádou pohybů vyjadřuje pouze a jedině drsnou současnou tělesnost. Během krátké doby se tak člověk objeví ve své realitě, ve skutečnosti, kde se válčí, zabijí se lidé a kde zákony nevycházejí z potřeby existence člověka, ale z podstaty sobeckých jedinců a manipulujících systémů. Na konci této divadelní pouti lidského hemžení se objeví Úvodman a společně vytváříme obraz usmíření císaře Theodosia a Sv. Ambrože. Sezamová tyčinka s medem byl závěr, který připomíná cukr a bič. Jak nedokonalé. Jak jednoznačné s pohledem na hřbitovní stěnu. Jak veselé, když vidím cestu vedoucí z kopce dolů.

Radvan Pácl

Funguje to v každém svatostánku

Rozhovor s režisérem Petrem Haškem

Jak jste našli tento text a proč jste se rozhodli ho inscenovat?

Text nalezl před dvěma lety pan Petr Polehla, který na něm založil svůj doktorát a přeložil ho do češtiny. My jsme se ho chopili, protože je to důležitá součást dějin českého divadla. Původně jsem se mu hrozně bránil. Je hrozně těžký a náročný pro současného čtenáře. A pak na mě byly vyvíjeny jisté tlaky, ať to zkusíme, tak jsme se o něj nakonec pokusili touhle formou.

V Hronově jste hráli čtyři představení. Jak herci zvládají nekonečné opakování svých výstupů? Některé jsou hodně náročné.

Projevil jsem se v tom trochu jako tyran. Musel jsem je přesvědčovat, že je lepší hrát čtyřikrát, protože se diváci víc rozdělí. Ale zvlášť pro některé exponáty to je velká zátěž, skoro vůbec se nezastaví.

Jak těžké je najít kostel, ve kterém byste mohli hrát?

Prosadit se do určitého kostela je docela těžké. Dokonce je to v rámci představení to nejtěžší. Potom, když už v kostele hrajeme, jsem kolikrát až překvapený, jak dobré jsou reakce i nedivadelních diváků. I když je inscenace formou netradiční, obsahem je myslím velmi pietní a prokřesťanská. Ale domlouvání kostelů je vždycky problém. Proto jsme šli za tím nejvyšším a sehnali jsme si záštitu monsignora Dominika Duky, která nám výrazně pomáhá.

Nakolik dokáže konkrétní kostel ovlivnit, jak představení dopadne? Je třeba v menším kostele hodně odlišné, než ve větším?

Do většíka jsem si to nemyslel. Ale u prvního představení na Hronově jsem podcenil sílu kostela. Nevěřil jsem mu. A tak jsme rozložení exponátů neudělali vstřícně tomu kostelu, spoustu jsme dali mimo budovu. A nefungovalo to. Při druhém představení jsme změnili pořadí i umístění exponátů, víc jsem se spolehl, že tento kostel má v sobě duchovno, a vyplatilo se to. Mám takový pocit, že to nakonec funguje prostě v každém svatostánku.

-das-

Recenze

Paleja Ballet Theatre, Praha

Názory

Ach jo, líbilo se mi to hodně, jen jsem příběh úplně nevyčetla.

Geniální, geniální první tanec na Hronově. Ladnost pohybů, hudba a dokonce i příběh, který jsem pochopil.

Líbilo se mi to strašně moc. Nepotřeboval jsem ani příběhu rozumět. Skvělá práce se světly a hudbou.

Líbilo se mi to, ale bylo to malinko delší než by mohlo.

Měli dobře vybranou hudbu, znala jsem ji, příjemně mě to potěšilo.

Líbilo se mi to, ale nedokázal jsem udržet pozornost. Příběh jsem jakžtakž pobral, ale ta pozornost...

Chvillemi to bylo strašně moc ukecaný (pohybem).

Nechápu, proč se slečna na začátku svlékla a proč bylo tak těžké se pak něčeho chytout.

No, mluvilo se česky i nějak španělsky, tak tomu jsem nerozuměl, ani španělštině, ani proč tam byla. Odehrávalo se to někde ve Španělsku, tak proč se chlapi v krčmě bavili česky?

Hospůdka jako metafora života

Soubor komorního tance Paleja z Prahy ušel od března letošního roku do srpna téhož roku pořádný kus cesty. Na mezikrajovou přehlídku Otevřena v Plzni přivezl dvoudílnou inscenaci Hospůdka u tří sester, v níž první část byla jakousi expozicí k té druhé dějovější. V dubnu na Otevřenu uvedl pouze druhou část, s níž postoupil pod stále stejným názvem. Po Kolíně se inscenaci pokusil přestrukturovat, přesněji tematizovat a postupně dospěl k patrně výstižnějšímu názvu Soumrak dne.

Já souhlasím s tím, že umělecké dílo by se mělo posuzovat podle ambice, která vedla jeho tvůrce. Paleja se může opřít o choreografickou i taneční vyspělost většiny souboru. Jen s malou nadsázkou si představte, že se herecky vyzrálý kolektiv profesionálního divadla rozhodne nadále hrát divadlo jen pro vlastní potěšení a experimentovat s divadelním jazykem. To je Paleja, která staví na tom, že může využít technik moderního baletu i výrazového tance a pokouší se syntézou obojího o třetí cestu. A pokud jde o tematickou rovinu, pak jejím záměrem bylo postavit hospůdku jako metaforu života, která by zobrazovala lidské city a vášně. A to od těch milostných a erotických až po ty sociální jako jsou odpovědnost a solidarita.

Hospodská jediná netaneční figura s průběžným jednáním je jako převozník, který má a chce předat veslo. Tak vznikla taneční kompozice od iniciačního obřadu navlékání jevištních kostýmů až po závěrečné slovo „zavíráme“.

Je složena z řady tematizovaných částí, které jsou odděleny významotvorným jevištním světlem a hudebním doprovodem, který v některých částech můžeme označit i jako scénickou hudbu (neodvážím se říci, že ve všech). Myslím, že jde o ty části, kdy hudba pouze nevede tanečnický, nýbrž vytváří, případně dotváří atmosféru a je v tomto smyslu naprosto samostatnou kompoziční složkou. Podle mého názoru proto nevádí její různorodost. Celek je přitom komponován tak, aby téma hospoda jej nejen svazovalo, nýbrž posouvalo a jaksi z jiného úhlu nasvítlo a snad i ozvláštňovalo právě ony zmiňované lidské city a vášně.

Nicméně pořád je pro mě otázkou, zda jsou všechny jednotlivé postavy dostatečně charakterizovány zvolenými prostředky a zda slovo je pro taneční kompozici dostatečně silným završením jevištního oblouku inscenace.

Lenka Lázňovská

Recenze

Jana Tobolová, Josef Kocourek : *SOUMLAK DNE*

Jako divák jsem se cítil poněkud neuspokojen

Snažím se vzpomenout si, kdy jsem naposledy udělal kotrmelec. Je to už dávno... Asi tak pět let, možná šest. Když se chci rukama dotknout země a nepokrčit při tom nohy, hrozně moc mě to bolí. Pro to jsou pro mě lidé, kteří toto dokážou, terčem závidy a sám se před nimi cítím zahanben. Ten, kdo dokáže udělat provaz, v mých očích popírá fyzikální zákony a tuto dovednost řadím mezi nepochopitelné, paranormální jevy, které se vyskytují u lidí tomuto úkonu zvláště uzpůsobených, nebo od malička bolestivě cvičených. Ačkoliv sám netančím, moc rád se na tanec dívám, a proto jsem se zájmem zhlédl představení souboru Paleja Ballet Theatre. Obdivoval jsem pohybové kreace tanečníků, užíval jsem si taneční choreografie, které podle mého laického názoru odpovídaly výkonům studentů českých tanečních škol. Přes to jsem se jako divák cítil poněkud neuspokojen. *Soumrak dne* s podtitulem *Hospůdka u tří sester* je taneční (místy pohybové) divadlo pro komorní obsazení tanečníků a jednu performerku staršího věku. Scénografie byla pravděpodobně přizpůsobena místnímu sálu (soudím ze zhlédnutí traileru k inscenaci na youtube). Hlavní výtvarnou složkou byl světlý design. Pro tanec je nejdůležitějším partnerem hudba (či zvuk) a ta bude i pro mne, pro hudebníka, hlavním tématem.

Zdá se mi, že v posledních desetiletích se hudba stala jakýmsi outsiderem. Ve filmu i v divadle mají absolutní přednost pokleslé hudební žánry a u většinového diváka se mnohý filmový kýč stal synonymem hudby „umělecké“. Hudební složka *Soumraku dne* byla hitparádou složenou z různých forem worldmusic, soudobé taneční hudby a z „dojáků“ hollywoodského typu, nechyběl ani Sting. Celý hudební pelmel spojoval nesnesitelný patos a jakási vznešená závažnost. To vše ve stejné dynamické intenzitě bez jediného kontrastu. Představení nemělo jedinou tichou, třeba tušenou hudbu. Žádný hudební vtíp nebo metaforu. Tím hudba pů-

sobila mrtvě, staticky jako kytovec vyvržený na pevninu neschopen pohybu. Navíc jsem měl dojem, že kdyby místo jakéhokoliv hudebního čísla zaznělo cokoliv jiného, stejně patetického, nic by se nezměnilo. Jakoby hudba s tancem nebyla nerozlučně spojena - zkrátka mnohdy plnila funkci jakési plochy, která se, když je potřeba, prolne s jinou. Soubor Paleja Ballet Theatre má jistě profesionální ambice, zakládající členové studovali na HAMU. Nesnažím se hodnotit taneční kvality tohoto kusu. Celek mě však nepřesvědčil. Zdá se mi, že častou chybou amatérských souborů je připodobnit se profesionálním vzorům. Snažit se o to za použití vžitých klišé, v tomto případě především hudbou, nemá valného výsledku. Vyplatí se spíš jít svou vlastní cestou, o čemž mě přesvědčil soubor Kámen při předvedení představení nejen po hudební stránce. Soubor Paleja Ballet Theatre se o toto prý snaží, podle mě je však na začátku cesty.

Matěj Kroupa

Postoupili jsme na Hronov pouze s druhou částí

Rozhovor s Gabrielou Kremlovou a Josefem Kocourkem ze souboru Paleja Ballet Theatre, Praha

Máte základ v klasickém baletu?

V podstatě ano, v klasických technikách. Všichni mají vystudovanou taneční školu - konzervatoř nebo HAMU. Většina z nás jsou taneční nebo rehabilitační pedagogové. Máme své zaměstnání a tanec děláme jako své hobby a zároveň profesní realizaci.

Pro mě byl zásadní začátek, kdy se svlékne dívka donaha a převlékne se z červených šatů. Nechácala jsem vůbec proč.

Viděli jste pouze druhou část. Jde o celovečerní představení na 75 minut. Postoupili jsme na Hronov pouze s polovinou. V první je vývoj, o který vy jste přišli. Například o alkoholický pár, kdy muž přijde o svou ženu - to je jeden z nosných příběhů. Holky jsou v první části krásné baby - oheň, život, vášeň - a končí v červených šatech, a pak se převlíkají zpátky (přebarvují) do obyčejných (do tvrdých žen, které bojují o přežití) právě na začátku druhé části.

Nebáli jste se přivést na divadelní přehlídku jen druhou polovinu tanečního kusu?

Dostali jsme určitá doporučení, co dopracovat, aby to bylo srozumitelné. Ale na Otevřenou se s tím nedalo nic dělat, už na krajské zvolili jen druhou část, protože 70 minut by bylo hodně. To jsou věci, s kterými nejde nic dělat. Byli jsme příjemně překvapeni. Takže bychom byli sami proti sobě, když bychom nesouhlasili.

Když zazní na konci ZAVŘENO, tak končí příběh jednoho dne nebo se hospoda zavírá navždy?

Nechávám to na volné interpretaci diváků. Může se to odehrát v jednom dni... Jde o příběh tří sester, kdy matka je majitelka starého přístavního hostince. V první části bojují tři sestry o dědictví. Hlavní hrdinka tak strašně moc chtěla majetek, že odrovnala své sestry. Když obětujete příliš, obětujete sebe. Reaguje na to, co je tady teď. Příliš mnoho lidí příliš mnoho věcí chce a příliš obětuje. Když člověk vynaloží moc, tak hodně ztrácí. Kolik obětují, tolik musím dostat.

Jasanka Kajmanová

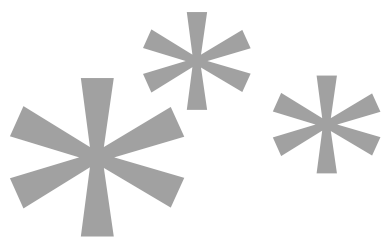

Představte si hvězdičky

Přichází druhá část milované i odsuzované kritické ankety hodnotící uplynulé inscenace. Jen připomínám, že 5 je nejvíc (sukces) a 0,5 nejmín (propadák).

Můžete si o hvězdičkování inscenací myslet cokoliv, ale pravdou je, že ne všichni viděli stejné představení, mnohdy někdo viděl věci několikrát a ještě je také možnost, že na různých místech, v jiném prostředí a kontextu... Místo čísel představte si hvězdičky! Když se podíváte na oblohu, tak vám hvězdy taky můžou prozradit svým rozmístěním různá souhvězdí.

Jasanka Kajmanová

Rád bych ještě řekl, jak si představuji příští Hronovy po letošních zkušenostech.

1. Nedělat z Hronova koženou tradici, ale pružně jej zapojit do potřeb kulturního dneška. Proto i v příštím ročníku přihlížet k dramaturgické podnětnosti, se zvláštním zřetelem k tématice, dotýkající se nejaktuálnějších otázek našeho současného života.

2. Vzít v úvahu všechny kategorie souborů, tj. souborů ROH velkých závodů, ROH malých závodů, osvětových besed malých měst, velkých měst, souborů pražských, souborů vesnických a pokud tyto soubory vyhovují bodu předchozímu, vybrat z nich ty nejlepší na Hronov.

Dr. K. Klepl,
režisér vesnického souboru Sluhy

(Zdroj: Ochotnické divadlo 1959,
ročník V., číslo 11)

	Alena Zemančíková	Jan Císář	Lenka Láznovská	Aleš Bergman	Jan Švácha	Jana Šoprová	Zuzana Vojtíšková	Martina Schlegelová	Milan Schejbal	Martin Kolář	Luděk Richter	Hana Franková	Petra Honsová	Milan Štrotzer	Roman Černík	Vladimír Fekar
	4	4	5	5	5		4,5	4,5	5	4,5	4	5	3,5	5	5	4
Divadlo DNO a Šavgoš, Hradec Králové HOSPODIN ANEB KDOPAK BY SE BOHA BAR	4	4	4	4,5	4	4	4	4,5	4	2	3,5	4	3,5	3,5	4	4,5
DS Slovanský týžď, Olomouc MARYŠA L.P. 2011	2	3	4	2	3,5	3	4,5	3,5	3	4	3		2,5	2	3	2,5
Divadlo Tramitatie, Olomouc O PRAČOVÍČKOVÍ	2			1	3	3	2,5	3	3	3	2,5	3	4	0,5	3	2
DS Malé dvě, ZUŠ Jaroměř POHÁDKA O VELIKÉ REPĚ	1			0,5	2	2	2	0,5	1	2	0,5	2	4	0,5	3	0,5
Polehňov, Hradec Králové KDO ZACHRÁNÍ PRINCEZNU	1			0,5	2	2,5	2	1	2	1			3,5	0,5	3	1
LD Maminy, Jaroměř MALÁ INDIÁNSKÁ POHÁDKA	1			0,5	2	3	3	3,5	2,5			5	2,5	2	4,5	4
Divadlo Kamen, Praha ASI ANI ZAHRADA	4	5	3,5	4	4	3	3	4	4,5		3,5	4	4,5	4,5	4,5	3
Geislers Hofcomedianen Kuls AMBRÓSIA	4	5	5	2	5	3,5	5	4	4,5		3,5					
DS Tate IVYMI, Praha HLUBOKO V LESE	2	1	3,5	2	4	3	3,5	3	3	4,5	2,5	3	1	1	1	2
Bílá divadlo, Ostrava ZDE - na ostrém rozhraní života (POSTELE)	4	4	5	4,5	3,5		4	4,5	3		3,5	2	4,5	2,5	5	4,5
Paleja Ballet Theatre, Praha SOURAK DNE	2		4	1		3,5	4	2,5	2,5		3,5	2	3	3,5	2	2

Od deseti slov k povídce

Metodou skládání příběhu z původních několika náhodných slov jsme se pokusili sestavit příběh nosný pro delší povídku možná i film. Chtěli jsme si zkusit pracovat s příběhovou skladbou, vymyšlením motivací, přidáváním detailů a udržením jakés takés věrohodnosti v rámci zvolené stylizace. Každý z účastníků semináře tvůrčího psaní pak napsal jinou část příběhu, přičemž konzultoval návaznost s ostatními a mohl si za to ponechat svůj autorský pohled a vlastní styl. Vyprávění vzniklo děravé a velmi nesourodé, tu a tam nenavazující, lišící se mírou nadsázky i použitými jazykovými prostředky. A proto nebo přesto, je to, doufáme, aspoň trochu zajímavé. Nás to bavilo.

P.S. Z časových důvodů jde o první verze textů, tedy dílo téměř neupravené, nevyčištěné a velmi rychle přepisované. Z prostorových důvodů je vše VELMI BRUTÁLNĚ zkráceno. Pokud vše dobře dopadlo, úplnou (a stále nevyčištěnou a velmi neupravenou) verzi najdete na www.jiraskuvhronov.cz.

Martin Kolář & seminář tvůrčího psaní

PUNKY JE JINDE

1. část napsala Eva Suková:

Masa davu skandovala: „Požírači mrtvol! Požírači mrtvol!“ Pestrobarevné kohouty protestujících poskakovaly v rytmu a zatnuté, hroící pěsti čeřily vzduch. „Nebudem žrát vaše hnusy! Krávy patří na louku!“ Dlažební kostka vylétla z davu a roztrhla sklo největší výlohy. Do vzniklé pavučiny vletly další kameny a masa získávala stále větší sebevědomí. Černovlasá dívka s piercingy v tvářích vypískla: „Jdeme jim rozbít držky!“

Celá skupina se natlačila k výdejovému pultu a pak se zarazila. Nebylo ani koho zmlátit, místnost vypadala naprosto opuštěně. Dav bezradně ztichl. Oči demonstrantů pokukovaly kolem sebe, co udělají ti ostatní. Najednou se ve dveřích vynořila vysoká ocvočkováná postava v hnědém křiváku s nášivkami, s tlustou šedou krysou na rameni a s červeným, pečlivě nagelovaným čírem. Příchod byl efektní i díky mraku dýmu, který ji zahaloval, takže to vypadalo, jako když na jevišti vyjde dlouho očekávaná rocková hvězda. V pozadí poblikávaly modré majáčky policejních aut. Z rádia zazněla Britney Spears. Punky vykročil. Táhl obří pytel plný housek a pod paží nesl asi třicet zmrazených hamburgerů. V zubech držel žlutý sáček, napaný zeleninovým salátem. Kovové trubky demonstrantů se rozestoupily a nevědomky vytvořily bránu. Punky i s nákladem prošel k východu. Mezi rámem vylomených dveří se otočil a prohodil tak, jak mu zelenina

v zubech umožňovala: „Punk je jinde.“ Pak se otočil a podobný obskurnímu Santa Clau-
sovi zmizel v ulicích.

2. část napsala Zuzana Veselá:

Cestou domů potkal spoustu divných lidí. V autobuse si o ostnatý drát zapletený do řetězu u jeho pasu zatrhnul rukáv nové košile. Při vymotávání drátu se dost pořezal a tak se ho chtěl zbavit. Když otvíral okno, vylítla ženská s příšerným ječákem a spustila, co si myslí, že dělá. Vyhazoval ten drát. Ženská vedle si odsedla a tvářila se přitom blbě. Slíbil si, že se nejpozději do týdne umeje, Sid to prostě bude muset vydržet. Sid nemá rád, když se nějak moc vymydlí.

Sid je jeho úplně nejoblíbenější krysa. Ni-

kdy mu neradí ohledně životosprávy a nemá nic proti jeho vlasům. Sid ani necekl, když si nechal dát do uší hřebíky. Sid vlastně vůbec nikdy necekl, i když kolikrát něco říct mohl. Ale pořád lepší tohle, než ty uřvaný vopičáci, který viděl ve městě.

3. část napsala Zuzana Hunalová:

Obrovská rána, zavřísknutí, ještě jedna rána, hlasité „Aau!“ a soubor různě hlasitých třísknutí a bouchnutí, doprovázený hlasitými nadávkami. Když bychom se vrátili o minutu zpátky v čase a na věc se podívali z nitra karavanu, viděli bychom Punkyho se sluchátky na uších, sedícího na záchodě vedle kuchyňské linky, jak se v hlubokém spánku pomalu naklání nad sežvýkanou karimatku. Na tomto poležišti leží obrovská vykrmená krysa, která chrápe jako motorová pila. Punky dosáhne nebezpečného stupně náklonu a ty, čtenáři, pocítíš potřebu rozeběhnout se a zachytit ho, ale tvůj dobrý úmysl je zmařen, neboť tě od něj odděluje stěna tohoto papíru. A protože tu kromě tebe nikdo není, gravitace se přihlásí o své slovo a Punky s hlasitých BUCH! dopadne na zem, na karimatku, na spacák a na krysu. „Aau!“

Punky se vyhrabal zpod hromady umělohmotných panáků, plesnivého chleba, špinavých ponožek, Bible, kterou měl na papírky, petangové koule AU! a granulí pro kočky, které měl pro krysu. Po neúspěšném pokusu postavit se, se rozhodl lézt po čtyřech. Vydal se směrem ke dveřím, když tu nahmatal mezi haraburdím, které na něj napadalo, nějakou hranatou věc. „To není punk. Ale co to je?“ Strčil věc do kapsy u kalhot. Vyplazil se ven, ubalil jointa, olízl papírek se žalmem 90, odtrhl zbytek a zapálil si. Když svět konečně získal ty správné barvy, vzpomněl si na hranaté cosi. Zašmátral v kapse. Byl to obrázek a na něm stálo velkými žlutými písmeny „Zikkurat, sny se stanou skutečností.“

„Ty vole kámo! Jedem! Vypadnem! Na zikkurat!“

Punky vytáhl další útržek z Bible, tentokrát něco z Matouše a jal se baliti zásobu na cestu.

4. část napsal Filip Capanda:

Bílá jako ten nejčistší koks. Taková byla budova knihovny, kterou Punky po dlouhém

Literární příloha Zp

a úporném hledání objevil. Obrovské sloupy postavené na vysokém a širokém schodišti držely masivní střechy.

Vnitřek knihovny vypadal velkolepě. Řady polic, narvané knihami, vyplňovaly celou tu obrovskou halu. Za masivními stoly se zelenými lampičkami seděly podivné existence s nosy zabořenými do tlustých bichlí.

Punky prošel kolem pultu s informacemi a přistoupil k nejbližší polici. Oukej, tak se na to mrkneme. Dějiny Izraele, Dějiny Indie, Dějiny, dějiny, dějiny. Samý dějiny sakra! Kdo se má v tomhle vyznat?

V regálu vedle to nebylo o moc lepší. Tuny knih o všem možném, žádný pořádný systém. Punky si zamyšleně zapálil před-ubalené brko a otevřel další knihu. V jednu chvíli, když narazil na jeden extra barevný a zajímavý obrázek, omylem vyfouknul kouř přímo na Sida, sedícího na jeho levém rameni. Chyba. Krysák normálně neměl s marihuanovým kouřem problém, ale tohle bylo moc. Zachrčel, zaryl se Punkovi drápy do zad, seskočil na zem a bleskově zmizel kdesi za řadami regálů.

„Soráč, Sidoure, to nebylo schválně!“ stačil ještě Punkáč zařvat na omluvu, což se ale minulo účinkem.

5. část napsala Tereza Řezáčová:

Po chvíli se u výpůjčního pultu srotí pět vyzbrojených žen rozličného věku. Jedna drží koště, druhá kbelík, třetí ždímá hadr, čtvrtá se obléká do gumových rukavic a pátá zoufale pátrá po nečetných pastičkách, o kterých s určitostí ví, že někde být musí.

„Tady je!“ vyhrkne chraplavý hlas vetché stařeny. Krysa chvíli čeká, ale záhy se dá na úprk. Z dýmového oparu se vynoří hlava: „Side, ty vole, kde si? Tě hledám, ale ty musíš furt dělat náky fóry, co? Si horší než ženská..!“ „Co to jéé?“ Punky si hystericky kvílící ženy v gumových rukavicích nejprve nevšímne, ale záhy zpozorní: „Ty vole, matka!“ Zbytek jointa uhasí o vazbu jedné z knih a rukama rozhání kouř.

Chodbou se přizně udýchaný ředitel a mapuje situaci. „Hele, co je? Nemám zrovna moc punk času. Prostě jen tady se Sidem potřebuju něco poradit a zase letim.“ Chce vyrazit, ale ředitel ho zastaví. Pokynem ruky naznačí, aby jej následoval do kanceláře. „Dí-kajz dědo, jsi fakt sympoš, teď máme klid.“ „Podívej, mladíku, nebudu pátrat po tom,

proč jsi způsobil tuto lavinu událostí, ale zajímá mě, co člověk jako ty dělá v knihovně. Navíc s krysou.“ „Ale dědo, dyk to je Sid. Neškodnej a věrnej. Na Sida se můžeš dycky spolehnout.“ Hodí pytel na koženou sedačku a pomalu tam Sida zabydluje. „Já potřebuju radu, jak se dostanu sem,“ ukazuje šedovlasému pánovi obrázek. Ten se okamžitě rozzáří: „Vždyť to je zikkurat! Cesta k osvěcení,“ zašátrá v šuplíku, vytáhne obsáhlou publikaci a posvátně ji předá Punkymu, který na tlustou knihu pohlíží s jistým odporem. „Výstup na zikkurat je poslán. Počkej, něco ti ukážu.“ Když se ředitel vzdálí, Punky rychle nalistuje příslušné strany s mapou iráckého zikkuratu, rychlým trhem je oddělí od vazby a zastrčí do kapsy. Když se starý pán vrátí s řadou dalších knih a výstřížků, Punky už je pryč.

6. část napsala Jana Langrová:

Punkyho svět se teď točil kolem jediné otázky – jak sehnat prachy na letenku. Po dvou hodinách ho napadlo navštívit jediného přítele. Donovan bydlel v obřím squatu s dalšími podobně smýšlejícími lidmi. Věřil ve věčný mír a kouzelnou moc LSD. Squat smrděl jako tequila a vypadal jako obří barevné pončo smrdutého Mexičana, ale Sidovi se zde líbilo. Donovan seděl vzadu fascinován obrovským barevným plátnem, které sám namaloval. „Čau Dono!“ „Peace Pankí!“ „Hele kámo, mám takovou prosbičku. Je to fakt akutní. Jinak bych neprudil. Víš, já cejtim vyšší síly, že mě volají k Zikkuratu.“ „Víš, Pankí, já taky slyším vyšší síly.“ „Kecáš. Co ti říkají?“ „Nic moc, Pankí. Prostě jen

tak přijdou, pokecáme o životě a zase jdou.“ „Hustý. Víš, já potřebuju půjčit prachy, abych se mohl vypravit do Iráku k Zikkuratu!“ „Do Iráku? Pankí, sorry, ale tam se válčí a to já nepodporuju.“ „Ty vole, no jé, tak sorry Dono a pozdravuj vyšší síly.“ „Jasný Pankí, peace s tebou.“

7. část napsali Ondřej Schejbal a Michal Sesták:

Když už byl opravdu zoufalý, zaslechl v dálce majáky a po malé chvíli uviděl řítící se zmrzlinařský vůz pronásledovaný třemi federálními hummery. Z okénka hummera jedoucího v čele se vysoukal agent a samopalem prostřelil pneumatiku pronásledovaného vozu. Vůz dostal smyk a převrátil se. Ven se začaly sypat a následně protrhávat pytle plné kokainu. Díky silnému větru se rázem vytvořil nad Mexico City bílý opar připomínající sněhovou vánici. Město poprvé zažilo bílé vánoce. Jako slepice na zob přilítli se obyvatelé města a každý si začal nabírat koksu, co se do něj vešlo. Agenti neměli šanci ve vzniklém chaosu zasáhnout. Punky přišel k jedné průměrné hromádce a začal si ládovat kapsy čistým kokainem. Poté vyrazil střílet koks do ulic a vybraných klubů, aby mohl konečně zrealizovat svou cestu.

8. část napsal David Kořínek:

U letištní přepážky byla fronta a Punky hrozně nerad v životě na cokoliv čekal.

„Příjemný den. Na jaké číslo máte rezervaci?“ spustila mulatka za přepážkou. „Nemám rezervaci.“ „Aha. Velice se omlouvám. Takže kam máte namířeno?“ „Irák. Jednosměrně.“ „Irák? Kam přesně?“ „To je jedno. Hlavně co nejdřív.“ „Měla bych tu několik volných míst v letu 673 do Bagdádu. Odlet je stanoven na 16:30. Budete cestovat s přáteli nebo sám?“ „Se Sidem.“ „Takže dvě sedadla?“ „Ne, hodím si ho na klín.“ „Velice se omlouvám, ale bezpečnostní směrnice nepovolují děti na klíně.“ Punky se zlehka rozesmál: „Sid je krysa.“ „Krysa?“ vypískla překvapeně slečna za pultem. „Pokud chcete cestovat s mazlíčkem, musíte si zarezervovat přepravní klec tři dny dopředu.“ „Tři dny?! Ale já nemůžu čekat tři dny.“ „A to ještě nemluví o době jako budete čekat na prohlídku a očkování od veterináře,“ dodala pohotově mulatka. „Jako, že ho tu mám nechat? Sida? To já ale... Side... Brácho, vole, ale já tam vážně musím.“

9. část napsala Anna Cvrčková:

Jak pronést krysu přes skener? První, co ho napadlo, bylo schovat ji do boty. Měl z toho geniálního nápadu fakt radost. Bohužel Sid jeho nadšení nesdílel. Při každém Punkyho došlápnutí bůhvíproč hlasitě zapištěl. Kvůli takové maličkosti se ale Punky nechtěl svého nápadu vzdát. Nakonec to však – po tom, co přišel o dva prsty – přece jen vzdal. Ale kde teď vezme nový geniální plán?! Jako obvykle, když mu došla invence, se obrátil o radu k trávě. A opravdu, zapaloval si teprve třetího jointa, když ho uviděl – hotel! Jen pár metrů od letiště. Okamžitě vpadl dovnitř a dal si ukázat volné pokoje. Vybral ten největší s výhledem na runway, aby ho Sid mohl vyhlížet. Zaplatil pokoj na dva měsíce dopředu a vykázal recepčního z pokoje. Když s krysou osaměli, oba byli hodnou chvíli zticha. Krysa se na Punkyho dívala dost vyčítavě. „Nedělej mi to ještě těžší, Side“ řekl Punky a položil na noční stůl svazek bankovek. Sid se ale díval pořád stejně vyčítavě. Punky mu tedy ještě nechal půlku svého matroše. Krysa se k němu otočila zády – snad aby zakryla své dojetí. Punky jí naposledy nageloval chlupy a odešel.

10. část napsala Jessica Jayne Maertin:

Byl zhulený? Ne! Byla to pravda. Na jeho místě u okýnka seděla paní s velkým zlatým křížkem na decentním svetr. Četla si Bibli ve španělštině. Odkášlal si a podstrčil jí svou místenku. Suverénně mu prstem ukázala na sedadlo vedle sebe. Nechtělo se mu s ní hádat. Sednul si. Letadlo odstartovalo. Překlonil se přes ní, aby se mohl dívat z okna. Marně se snažila ho odstrkat. Přiklonil se ještě víc k ní a položil jednu ruku jí přes rameno a druhou na klín. Doufal, že jeho doteky věřící ženě budou vadit. Jaké bylo jeho překvapení. Zdá se mu to pouze? Spíše se k němu přitulila. Vydala ze sebe zvuky podobné „mňam, mňam“. Obával se, že jeho vytoužené a řádně objednané místo u okna mu nedá, ale najednou proklouzla kolem něj. Cestou přitiskla prsa k jeho obličej. Otočila se a ještě stačila pohladit jeho klín svou kulatou zadnicí. Uchopil svou šanci a rychle se přemístil k oknu. Letuška prošla a připomněla, že se musí připojit bezpečnostní pas. Přemýšlel. Kdysi slyšel názor, že právě nábo-

žensky založené ženy mají nejvíce hříšných myšlenek a touhy po neřesti, na které kázání v kostele jim dělá jen ještě větší chuť. Soustředil se na výhled z okna, ale stále cítil její dech, její teplo, její pach. Uvědomil si, že je jako v pasti u toho okna. Musel jí uniknout! Jakmile zhaslo červené světýlko, vstal a protlačil se do chodbičky.

11. část napsal Jiří Kvapil:

Z palubního reproduktoru se ozval hlas letušky: „Vážení cestující, právě jsme vstoupili do Iráckého vzdušného prostoru. V místě přistání je slunečno, 42 stupňů celsia. Přistávací manévr zahájíme za pět minut. Zapněte si prosím bezpečnostní pásy.“

Začal jsem se v duchu modlit: „Jointe jenž jsi připravený k odpálení, dej mi sílu svou, dej mi celodenní vymaštění a ráno ať jsi zase ubalený.“

Letadlo zahájilo sestup, a obsah mého žaludku se vydal opačným směrem. Kolem mě se začaly ozývat hlasy ostatních pasažérů. „Maminko, ten pán bude zvracet, víd?“ „Je vám dobře, mladíku?“ „Vyhoďte někdo toho exota z letadla, jestli mě pozvrací, tak za sebe neručím!“ Rozhodujícím okamžikem se stalo dosednutí letadla na rozpálený asfalt bagdádského letiště. Obsah mého žaludku přestal stoupat a vydal se vpřed. „Á, ty dobytku já tě zabiju! Počkej až zastavíme!“ Na nic jsem nečekal a snažil se uprchnout k východu z brzdicího letadla. Pilot mě, aniž by to tušil, podpořil ve snaze uniknout ze spárů nepřítelnyho Araba a začal brzdit ještě prudčeji. Předvedl jsem efektní parakotl a pozvracel několik byznysmenů v první

třídě. Letadlo zastavilo. Na poděkování letušky za volbu jejich aerolinií jsem nečekal, což ostatně ani Arab, kterého jsem měl v patách. Řval za mnou, že bude zabíjet, ale asi právě proto se na něj vrhlo několik cestujících, kteří ho zpacifikovali. To mi zvedlo sebevědomí. Vrátil jsem se k bezmocnému útočníkovi a zaječel: „Punk je jinde!“

12. část napsala Barbora Bartoňová:

Punk vyšel z letištní haly, kde koutkem oka zahlédl Araba v pozvraceném hábitu. Z jeho vzteklého výrazu vyčetl, že jej nechce doprovázet na cestě k zikkuratu, nýbrž že se stále ještě hodlá pomstít za znečištěný oděv. Placka „Punk is not death“, kterou mu Punky s těžkým srdcem při výsledku věnoval na usmířenou, ho zjevně neuspokojila.

Punk se rozběhl. Jeho lehký poklus se brzy změnil ve zběsilý úprk, ale špinavý muž mu stejně byl blíž a blíž. Podle pohledů lidí, které Punky míjel, a tu a tam srážel k zemi, usuzoval, že musí vypadat dost hustě. Vytáhl z náprsní kapsy střeš zrcátka, aby zkontroloval stav svého účesu. Ztratil rovnováhu a nepřítisť ladným kotoulem prorazil stěnu stánku s jídlem. Začal vztekle kopat kolem sebe a nějak se mu podařilo vydrat se ze změti jídla a lidských těl. Proběhl ještě několik ulic, než se odvážil zastavit. Snímek zikkuratu byl prosáklý červenou omáčkou, která se rozlila po Punkyho vestě. Zastavil hlouček upatlaných dětí, strčil jim snímek přímo před oči. Z toho co říkaly, nerozuměl ani slovo, ale jedno z nich mávlo rukou někam za sebe. Potom chytilo lem Punkyho vesty a táhlo jej naznačeným směrem. Punky byl svému malému průvodci vděčný. Sotva se davem prodrali pár metrů, objevila se stařena, každému z dětí uštědřila pohlavek a odvedla je pryč. Punky se tiše ztratil v úzkých uličkách.

13. část napsala Magdalena Bláhová:

Hlavní městská dopravní tepna překvapila Punkyho naprostým chaosem. Auta jezdila z pruhu do pruhu směr nesměr, nervózně troubila na rozhrkané kličkující bicykly a prudce brzdila před chodci s naloženými kárami. Chodník Punky nenašel. Zadržal se tedy sebevědomě do dopravní změti

Literární příloha Zp

arazil si to, s obrázkem v podpaží, rovnou za nosem. Kam? Nevěděl. U kraje silnice stál vrak auta. Špína a odpadky kolem dávali znát, že byl odstaven dost dávno. Vrak měl Punky rád. Jako malý trávil hodně času na vrakovišti za městem a hledal zapomenuté poklady. Zastavil se u jediného nevyskladeného okénka. Zaujal polohu v předklonu, se zadkem vystrčeným do silnice, aby ve skle viděl co největší část své rozčuchané hlavy. Těsně kolem něj projížděla a troubila auta, ale Punky neviděl a neslyšel nic než střapaté kokrhání svého kohouta. Prásk! Do Punkyho zadnice něco prudce strčilo a odmrštilo ho nastaveným čelem přímo do rezavého plechu vraku. Napříc silnici stojí otřískaný nákladňáček s dřevěnými klíčkami na korbě. V nich hystericky vříská asi patnáct slepic. Punky se pomalu zvedá do sedu a překvapeně kontroluje bouli na čele. Z kabiny auta vyskakuje starší obtloustlý muž ve špinavé košili neurčité barvy a s rukama zhnědlýma slepičím trusem. Vzrušeně drmolí nesrozumitelným jazykem. Sklání se nad Punkyho kohoutem, který je teď obalený slepičím peřím. Nabízí Punkymu ruce, plačtivě lamentuje a zmatečně mu podává hřebínek zapadlý do prachu. Sbírá obrázek zikkuratu, na který zrovna omylem šlápnul. Podívá se na obrázek, chápavě se usměje a nesrozumitelně a zaníceně vykládá Punkymu kdovíco. Prstem píchá do papírového zikkuratu a pokyvuje hlavou. Punky zbystřil: „Víte, kde to je?“ Slepičí muž nepřestává kývat, ukazovat a smát se.

14. část napsal Michal Jendrulek:

Za slepičím autem se zaprášilo a zvuk dosluhujícího motoru postupně utíchal. Ticho. Rozvířený prach se pomalu usadil. V písku ležel disk z auta, které už bylo nenávratně pryč, takže o jeho vrácení majiteli nemohlo být ani řeči. Navíc stejně moc věci nevracel. Shýbl se pro disk, oprášil jej a vyleštil slinou. Na vnitřní straně spatřil nejasný obraz svého obličej. „Čau vole“ řekl si pobaveně, ale tak nějak vnitřně cítil, že ten „vůl“ teď bude možná jeho jediným přítelem. Utáhnul přezky na kanadách, do levé ruky uchopil poklici a vykročil. Rovně. Kterým směrem je rovně neřekl. Za první velkou dunou narazil na irácký billboard s nejasným obrazem čehosi, co mohl být stejně dobře zikkurat jako vakcína proti velbloudí obrně. Rozhodl se pro

zikkurat. Nápis pod obrazem v jednom místě připomínal šipku. Vykášlal se tedy na intuíci a uvěřil sdělení iráckého lidu. Šel. Slunce páliło, ponožky v botách přestaly plnit svou funkci. Pot mu stékal po spáncích, přestože se ovíval diskem, co mu ochablé svalstvo dovolilo. Šel. Těšil se na noc. Proč se na ní těšit neměl, pochopil, když žhnoucí kotouč zapadl za obzor. S tmou přišla zima. Děkoval rozpalenému disku, který alespoň na chvíli poskytl trochu tepla. Šel. Zuby mu jektaly, nohy těžkly a bořily se do písku. Šel. Najednou si všiml hustého dýmu. Vydal se za ním. I přes nesmírné vyčerpání ucítil vůni jeho nosu tak známou. „Tráva v poušti?“ Baže. „Halo, boy,“ vykřikl vysmátý příslušník americké armády. Přísně utajovaný marihuanový kryt štědře dotovaný ministerstvem obrany mu rozevřel svou náruč. Přijal nabízenou cigaretu a vodu. Se slovy „milujte, neválejte“ a „prosím, jak se dostanu k zikkuratu“ padl za vlast. S posledním práskem a nabídnutou pomocí americké armády jeho vědomí zahalila mlha. Zapráskaně, punk is not death! Punk možná zítra bude jinde.

15. část napsala Tereza Konrádová:

Otevřel oči. Ocítl se v malé hliněné místnosti s nízkým stropem a provazci pestrých skleněných korálků. Předpokládal, že se probudí na železném lůžku v útrobách americké vojenské základny. Pak si matně rozpomněl, že ho tu vojáci zdrogovaného vyložili cestou na nějakou misi. Místnost se za ním s vlněním a cinkotem zavřela, vůně zintenzivněla

a hlavy dvou beduínů se otočily k němu. Jeden beduín byl černoch a druhý měl modré oči.

„Já neumět dobře po anglicku.“ promluvil černoch. „Ale chci Tobě říct, že tady menší teplo, než Afrika a tady oáza a opium. A tady vykoupení a vnitřní klid.“ Černoušek roztáhl rty a mezi zářivý chrup vsunul šlahoun vodní dýmky.

Modrooký se decentně usmál: „Pocházím ze Švédska, země s rozvinutým sociálním systémem. Mám výborné vzdělání a slušný majetek. Tedy měl jsem. Nyní se všechna nachází na útech Greenpeace.“

„Peace!“ Vykřikl Punky. „Kuci, to mi jako nabízíte, abych s váma zůstal v tomhle grandiózním opiovém doupěti?! Hm. Je mi líto, ale zikkurat je zikkurat. A já najdu vykoupení jedině tam. Bylo mi tady s váma dobře.“ Punky objal oba beduíny a vykročil směrem k obzoru. „Punkáci!“ zaslechl po chvíli zdálky. „Zapomněl sis tady tohle.“ Pouští se ozval svistot a vzduchem proletěl stříbrný disk. Punky ho ladně chytil, vsunul do podpaží a ještě jednou vykročil k místu, kde se „SNY STÁVAJÍ SKUTEČNOSTÍ.“

16. část napsala Sárka Vodičková:

Byl u cíle. Pohlédl na obrovitou stavbu, nad kterou zářilo slunce. Nahmatl fotografii v kapse svých džínů, aby se přesvědčil, že je na místě. Ano, byl to ten samý zikkurat, jaký našel v knihách. Až na jeden detail. Stavba měla novou omítku. A to měla být stará stovky let. Co tady nesedí? Vydal se tedy na průzkum. Punkymu trvalo přibližně hodinu, než zikkurat obešel. Když dorazil k místu, ze kterého vyšel, kdosi tam stál. Kývl na pozdrav, druhá osoba udělala totéž. Punky na osobu, která právě sundávala kulicha z hlavy, tážavě pohlédl. Odpovědí mu bylo pouze gesto – ruka druhé osoby ukazovala na malou cedulku. Punky přistoupil, opřel se o ledově chladnou stěnu, což ho zmátlo. Byl přece na poušti a všechno kolem bylo rozpálené. Pohlédl proto na zlatou cedulku a poznamenal: „Tak tohle už je moc punk i na mě.“ Stálo na ní:

17. část nenapsal Tomáš Manda

Záznam páteční podvečerní tiskové konference OSSD.

- Dobré odpoledne.
- Dobrý podvečer.
- Vítáme vás na tiskové konferenci OSSD. Rádi bychom vás seznámili s výsledkem naší činnosti.
- Právě se vracíme z Ministerstva kultury a můžeme vám oznámit, že ministr demisi Festivalového výboru přijal. Demise byla přijata všemi členy Festivalového výboru kromě programové ředitelky Mgr. Simony Bezouškové.
- Z toho důvodu jsme nuceni přistoupit ke zbavení funkce formou defenestrace, která právě probíhá po vaší levé ruce.
- Vzhledem k akceptaci našich požadavků ještě před přijetím demise, disponuje nyní OSSD šesti pětinami programové rady.
- Tato nová rada zcela demokraticky jmenovala do funkce osobu, která po celou dobu byla dvojí agent. Novým programovým ředitelem 81. JH se stává Mgr. Simona Bezoušková.
- Uvedení do funkce proběhne formou infenestrace právě nyní.
- Děkujeme za vaše otázky, tisková konference je u konce.

- Jsme s vámi! Buďte s vámi také s námi!

wanted **Jan Hnilička**

Organizační výbor vyzývá všechny účastníky JH, aby pomohli v pátrání po uprchlém Janu Hniličkovi (prý byl viděn, jak spolu s jistým J. Julínkem hovoří do mikrofону před Divadlem A. Jirásk). Hnilička svévolně opustil přepravní bednu, v níž měl být dopraven na Ministerstvo kultury. Rozhodně tedy není pravda, že MK navštívil a hovořil s ministrem kultury o odvolání Festivalového výboru. Hledaný J. Hnilička je cca 190 cm vysoký, hnědooký a černovlasý, snad má všechny zuby a je celkově nepoškozen. Vzhledem k tomu, že byl jako státní majetek opatřen inventárním číslem a podléhá tudíž odpisu a je nezbytné jej na konci festivalu definitivně odepsat, je nezbytné hledaného dohledat a přivést k odpisu. Byla rovněž oslovena státní policie ČR.

Tajná informace pro stávkový výbor JH z jednání FV. Připravuje se stodvacetihlavá programová rada, v níž má mít stávkový výbor pouze šest míst. Alarmující!!!

Recenze

Bílé divadlo, Ostrava

Názory

Zastřelte mě.

Shrnula bych to slovy: Kámen hadr. Absolutně jsem nepochopila dva lidi oblečené v civilním oblečení. Proč hráli hudbu reprodukovanou i živou. Prakticky jsem to asi celkově nepochopila.

Depka.

Raději se neptejte.

Bohužel, mně se to nelíbilo. Myslím si, že ke každému představení patří určité slovo. Bylo to smutné, bylo to tristi.

Jsem zatím nějak bez názoru, musím si to nechat rozležet.

O bezmoci, stárí a tragédii stárí, o všem, co už vlastně víme. Líbily se mi některé obrazy, jako ten s těmi polštáři jako dětství, miminka a tak. Nápady byly dobré, ale na mě už to bylo příliš tragické.

Nebyl to úplně šálek mé kávy, ocenila jsem tedy šikovně vytvořený program. Já mám raději divadlo, kde herci hrají. Tedy ne takové, kde musím neustále přemýšlet, co je čím myšleno.

Jsem z toho poněkud rozpačitá. Myslím, že to představení má velký potenciál. Bohužel mě dnes příliš neoslovilo. Úžasné byly písničky a některé nápady. Mohlo by to být lepší. Možná to bylo tím, že se hrálo na příliš velkém prostoru.

Viděl jsem to v Děčíně a byl jsem nadšený. Myslím si, že s tím člověk buď jde, nebo ne. V Děčíně mě to hodně emocionálně zasáhlo. A to přesto, že s některými postupy absolutně nesouhlasím. Dnes to působilo hrozně ploše. Myslím, že je to přesně ten příklad, kdy špatně zvolený prostor může celou inscenaci totálně zardít.

Obrazy a činnosti

Znám ostravské Bílé divadlo už dost dlouho na to, abych věděl, co a jak dělají a že od nich mohu očekávat drtivou většinou mýtopoetický tvar, jenž usiluje o obrazné vyjádření. Tak tomu je i v jejich představení se složitým názvem ZDE – na ostrém rozhraní života (POSTELE). Ten velký prostor vyklizeného sálu Josefa Čapka, jemuž v popředí vévodí neútluný kout bezdomovce a do něhož přijíždí pět nemocničních postelí s černě oděnými muži, byl hned na počátku obrazem, jenž mnohé sliboval. A hudba tento slib jen podtrhovala, zvětšovala, zesilovala. Jenže pak se stalo něco, co se stát mně nemělo. Nad vnímáním obrazů převážilo vnímání činností, které se na té velké ploše rozvíjelo. Postele přejížděly sem a tam, byly povlékány do bílého, polštáře byly nacípávány senem, muži se svlékali ze šatů, všelijak vázali polštáře a různě s nimi zacházeli, hráli si s nimi, skládala se dětská ohrádka, rozsvěcovaly rentgenové snímky atd. atd. Bylo toho skutečně hodně a všechno jsem vnímal jako jednotlivé konkrétní činnosti. Přitom s vědomím, že jde samozřejmě o víc než tyto konkrétní akce, že jde o obrazy, jež v onom mýtopoetickém duchu mají vyslovit něco daleko o hlubšího o životě i smrti. Ale ať jsem

se snažil sebe více uchopit to dění na ploše pro předvádění tak, jak na mne působil začátek předvádění, nešlo mně to. Pořád jsem vstřebával ty jednotlivé činnosti a smysl obrazů mně unikl. Pak jsem si přečetl program k představení, jenž je vlastně jeho scénářem a měl jsem – Bůh a tvůrci díla nechť mně to odpustí – větší zážitek, jenž mne uváděl do onoho mýtopoetického světa, než jsem měl z představení.

Možná to byla moje chyba jako diváka, jenž z nějakého důvodu nebyl schopen scelit ty jednotlivé činnosti do velkého obrazu a překonat to vnímání jednotlivých konkrétností. Nebo snad šlo více o konstruování a vymýšlení obrazů než o jejich bytostnou prožitou tvorbu pramenící z vizuálně-výtvarného cítění především hereckého pohybu? Či snad ty literární asociace zůstaly jen v myslích tvůrců? Nevím. Leč v každém případě vím, jaký byl záměr, vím, k čemu měl dojít a jakou měl mít definitivní podobu. Ale marná sláva: cosi pro mne nefungovalo v tom představení tak, aby se mě ten záměr vtělil do silného zážitku obrazu-události, jak si přeji ti, kdo toto představení stvořili.

Jan Císař

Recenze

Jan Číhal, Vladimír Machek a soubor:

ZDE - na ostrém rozhraní života (POSTELE)

Až večer ulehnu do postele

Nechce se mi psát recenzi o Bílém divadle. Analyzovat sice určitě lze, ale... Odpusťte mi, na jevištní báseň plnou obrazů je - zdá se mi - příjemnější odpovědět tímto a racionální analýzu si schovat na problémový klub. Na konci Jiráskova Hronova se totiž už sní o domácích postelích.

Až večer ulehnu
Přijedou postele
Ty bílé postele
S nimi mé zrození
S nimi mé nemoci
s nimi má babička
s nimi můj dědeček
A s nimi dětství mé
Přijedou postele
Ty bílé postele
Křídlaté postele
Sny se mi rozevrou
Světlo v nich roztává
jedeme jedeme
na bílých postelích
na východ na sever
na jih i na západ
dopředu dozadu
křížem kráž životem
V jediném momentu
Do dětství do smrti
Do svatby nemoci
Jedeme jedeme
Ustel mi má milá
Usnout chci v posteli
V níž jsem se narodil
A v níž se umírám
Jedeme jedeme
mágové z Ostravy
špinaví životem
špinaví divadlem
bělostně pokorní
zpívají do srdce
hrají mi od srdce
obrazy z postelí
v nichž se vše prolíná
zrození zmírání
jedeme jedeme
kam vlastně jedeme
na dveře zaťukej

A je mě víc
když vidím těla řízných chlapů věkem
zkřehklých

do bílých polštářů sami sebe jak otiskují
a vydávají se jak provazochodci
na ostré rozhraní života
na němž tančí tak krásně unaveně tančí
A je mě víc
o tóny křídlovky a obrazy konečnosti tak
krásně nekonečné
A je mě víc mnohem víc
A je mě míň
o jednu tichou slzu míň

Čtyřicet mi brzy bude
Už brzy pojedu domů
z Hronova domů
už brzy pojedu domů
a pohlédnu na ni
na tu svou postel
ale jak ulehnu
jak do ní ulehnu
jak asi ulehnu
do ní

Až někdy přijde čas
Otevřít ty správné dveře
Otevřít je v pravý čas
Otevřít a vjet
Na bílé posteli
Tam
Bílý a čistý
očištěn
Jedeme jedeme

Vladimír Fekar

Za rok 30. výročí

*O Postelích na Hronově jsem se bavil
s Janem Číhalem z Bílého divadla*

Oproti Děčínu jste hráli v daleko větším prostoru. Mělo to vliv na představení?

Velký vliv to nemělo, řekl bych, že se nám hrálo lépe. Mohli jsme vhodně a výhodně využít balkónu, což se v Děčíně nedalo. Tam se zpívalo za plentou. Tady bylo mnohem působivější, když se lidová písnička zpívala nahoře. Prostor byl hodně veliký, mohli jsme se rozšoupnout. Především s balábile a kolo-točem. Jak říkal Saša Gregar, i parkety byly funkční vůči dřevu vrat. Velice ocenil, že byl tento prostor velmi dobře využitý pro všech pět postelí.

Jak jste spokojeni s organizací festivalu?

Naprosto. Ve všem nám bylo vyhověno do nejmenších detailů.

Kolikátou reprízu Postelí jste dnes hráli? Jaké jsou reakce publika?

Dnes to bylo dvanácté představení. Sám jsem zvědavý, jaké reakce budou zde na Hronově, ale jinak jsou všude veskrze pozitivní. Především od starších pánů, o čemž jsem se přesvědčil právě před chvílí u Rudolfa Felzmana. Říkal, že už se hraje i o našich problémech. Trošku říkal, že ho divadelní mládež zklamala. My jsme s Rudou dělali avantgardu už před čtyřiceti lety. A on vidí, že mladí se vrací k takovým volovinám, že vůbec nevědí, co s divadlem a že my už jsme byli před čtyřiceti lety dál. Pochopitelně se to srovnávat nedá. My hrajeme o svých problémech, víceméně o problémech starších lidí. I přesto je nesmyslné, že napsali na plakát nevhodné do 15 let. Nevím, proč by to nemohli vidět i děti. Nevím, proč se to stalo, my jsme k tomu žádný podnět nedali.

Co chystáte do budoucna?

V příštím roce oslavíme třicáté výročí Bílého divadla. Budeme tedy chystat velké projekty. Kromě repríz všech představení od Hrabala, se kterými jsme začínali v roce 1982, chytáme novou velkou věc. Nemohu toho ještě moc prozradit, ale částečně alespoň naznačím. Půjde o putování po městě. Po nákupních střediscích s velkou biblickou filosofií, která je ovšem převedena na současnost. Nebude to pochopitelně žádná laciná politika, žádné laciné obrazy. V našem duchu bude prostě udělána velká pouť mezi lidmi.

Jan Švácha

Recenze

DS Tate IYUMNI, Praha

Názory

Já ty jejich srandičky miluju!

Pro mě byla skvělá ta scénická výprava. Ta „opona“ vypadá, jako kdyby ji kreslilo malé dítě, a pak jak se to otvírá, je to dokonale propracované a funkční. Ale myslím, že s Vlnou si vyhráli víc.

Mě bavilo to, že je tam ten nápad s kino-automatem. Nebo divadlo-matem?

Bylo zajímavé koukat se na lidi, jak hlasovali. Že většinou měli ty jakoby horší nebo škodolibější varianty.

U nich je dobré, že i když se jim něco stane (jako se jim zamotaly nitě u loutek), tak to dokážou vzít do hry. Je to pak takové lidské.

Tentokrát průměr. Viděl jsem od nich lepší věci.

Drobnička

DS Tate Iyumni zazářil hned na počátku letošního JH svou Vlnou. A tak si vlastně sám nastavil past, do níž upadl svým druhým představením. Neboť jsme od zpracování známé pohádky o Perníkové chaloupce očekávali podobný gejzír nápadů a vtipů, jež může realizovat jen loutkové divadlo. Upřímně řečeno: vlastně tu byl jeden jediný nápad – hlasování obecnstva o tom, jak to předsta-

vení má dále probíhat. A to bylo dost málo, zvláště tehdy, když jsme jako diváci stejně nic moc nerozhodovali. Jistě, oba pánové jsou na jevišti příjemní, živě a přirozeně komunikují se svými diváky, je milo se na ně dívat a poslouchat je. Ale to je tak asi všechno, co stojí za zaznamenání. Je to prostě drobnička, která přešumí a vzápětí vyšumí.

Jan Císař

Recenze

J. a W. Grimmové, B. Němcová, P. Richta,
N. Orozovič, V. Veselý: **HLUBOKO V LESE**

Vypečeně variabilní pohádka

Hluboko v lese je *O perníkové chaloupce*. Mám rád, když můžu děj shrnout jednou větou.

A mám rád, když někdo dělá věci jinak a přitom to divákům nekomplikuje. Ne že bych rád nepřemýšlel, jestli ta Maryša je stejná Maryša nebo úplně jiná Maryša a pokud není Maryša, proč je jak Maryša – to je taková dětská říkanka, původně o Kamilách, pardon – ale jednoduché věci mám „nejvíc radši“. A proto jsem rád, že píšu recenzi na pohádku souboru Tate Iyumni.

Nechal jsem se dvakrát opláchnout jejich *Vlnou* a bavilo mě to moc. Bylo mi jasné, že nezahrají pohádku jen tak obyčejně. Tak jsem si hned na začátku, ještě ani nenastoupila macecha, oddechl. Obyčejným a mnohokrát již použitým způsobem divák sám rozhoduje o průběhu dalšího děje. Jistěže se děj nevětví a nekošatí, to snad ani nikdo doopravdy nečekal, ale zároveň nemáme pocit, že je to podfuk, že je to jen tak, aby to nebylo jen „zabloudili – světýlko – perníček – lopata“. Ono to sice je „zabloudili – světýlko – perníček – lopata“, ale třeba sotva v půlce je divák nadšen (dětský divák možná spíš zděšen), když obě děti !POZOR SPOILER! sežere medvěd !KONEC SPOILERU!, protože je divák nechal sledovat špatného motýlka. K pointě je tento systém doveden v závěru, kdy ježibaba upeče děti a: děkovačka, rozsvítíme, nashledanou. Cože? Vy to chcete jinak?

Vážně mě mrzí, že jsem nemohl *Hluboko v lese* vidět se třemi čtyřmi řadami dětí. Byť představení fungovalo i na dospělě, přece jen to mohlo být ještě trochu jiné kafe. Možná právě ochuzením o dětské reakce se představení z inzerovaných 40 minut smršlo na slabou půlhodinku. Děti umí být velmi neodbytné a s nimi by ta druhá půlka možná nebyl takový fofr.

Jasnou nadhodnotou je přirozený šibalský projev obou divadelníků. To, zejména poté, co jsme viděli, ehm, jiná představení z Chrudimi, vůbec není běžné. Tady vnímáme herce stejně intenzivně jako loutky (chatrné ručky, vytřeštěná očka – myslím

Jeníčka a Mařenku) a já tvrdím, že je to dobře. Občas se stává, a sám jsem to zažil, že rodiče jsou u loutkového divadla překvapení, že jsou herci vidět. Děti ne. Znáám dítě, které kouká na loutkárny zásadně zezadu, protože je to „větší sranda, jak si tam podávají ty věci“. A já chci taky vidět, že herci SI hrají. Spolu, s námi, s příběhem. To, že všechno dobře vypadá, a že se to správně hýbe pak beru jako samozřejmost. Dloubanec: mohli si trochu pohrát s elektrickým kytaristou. Byl zbytečně zastrčený a časem by mu mohlo být smutno.

Možná, pokud Hronov zůstane mezidruhově pestrý, mohla by být představení pro děti lépe nabízena hronovským rodičům. Snad je pečené děti neodradí.

Martin Kolář

Skupinový rozhovor s Tate Iyumni

(tentokrát ve složení V. Veselý, N. Orozovič a P. Richta)

Při minulém rozhovoru mi někdo řekl, že *V lese* vzniklo proto, že „neumíte udělat normální pohádku.“ Jak to tedy vzniklo doopravdy?

Tohle vzniklo tak, že jsme potřebovali udělat něco jednoduššího a rychlejšího. Měli jsme na to čtrnáct dnů od vymyšlení do premiéry. Komplet celé. Část lidí dělala scénář a část výrobu.

S těmi interaktivními variantami je to dobrý nápad. Bylo původně více variant?

O jednu víc, ale to jsme zrušili, protože by to bylo moc rozsekané, temporytmus by byl moc přerušovaný. Jednalo se o to, jestli Jeníček vyleze nebo nevyleze na strom, a to by tam bylo opravdu zbytečné.

A co improvizace v textu a v ději?

Základ je daný. Není to tak, že bychom to vařili pokaždé znova. Ale ta improvizace nastane spíš, když se něco nepovede. Třeba, jak nám dnes děti zůstaly vzadu v lese, protože se jim zamotaly nitě.

V představení, které jsem viděla, jste po špatném konci na přání diváků zařadili ještě dobrý konec. A jako přídatek jste zařadili také rapovou scénu. Děláte to obvykle?

Co se týče zpěvu, když je na vybranou opera a rap, tak se stane, že přidáme jako bonus rapovou variantu, ale operu nepřidáváme. A k tomu konci, už jsme to jednou udělali. Přišla za námi maminka, že její chlapeček je z toho konce smutný. Tak jsme odcházející diváky zarazili, že uděláme i ten druhý konec. Takže to necháváme tak, kdo chce, může odejít, a pro ty ostatní ještě dohrajeme.

Když jsou diváci zapojeni interaktivně, je to pro vás těžké, ale divácky vděčné. Připravujete něco podobného?

Nevylučujeme nic, ale nechceme se opakovat. Tohle nám vyšlo. Vzniklo to vlastně tak, že jsme nenašli pohádku, která by se nám líbila, tak jsem skončili u těch provařených pohádek. Klukům to přišlo nudné hrát tak, jak to je. A navíc tady je hned několik verzí – například od Grimmů nebo Boženy Němcové. V některých případech jsou tam velké nelogičnosti a příšerné věci, jako že zlá maminka umřela, a tatínek zůstal zase sám. Tyhle varianty příběhu nás vlastně inspirovaly k provedení ve stylu kinoautomatu.

jas

Jiráskův Hronov a 81. ročník

Jitka, Dominik, Rozálie, Michaela, Jakub, Lucie, Darina, Jana, Jan, Klára, Simona, Emílie, Stanislava, Anna, Václav, Taťána, Dominika, Jana, Jana, Zuzana, Eva, Soňa, Daniela, Klára, Markéta, Jan, Martin, Marek, Tereza, Matyáš, Tereza, Tereza, Markéta, Jan, Lenka, Václav, Vojtěch, Veronika, Barbora, Martin, Markéta, Anastázie, Irena, Petra, Jiřina, Tomáš, Zuzana, Filip, Markéta, Ilona, Daniel, Petra, Magdaléna, Juliána, Anna, Tomáš, Magdaléna, Radka, Barbora, Jan, Marie, Mikuláš, Barbora, Lubica, Dalibor, Tereza, Jana, Vojtěch, Jiří, Julie, Pavlína, Jaroslav, Zdeňka, Jiří, Dagmar, Hana, Iva, Iva, Božena, Petr, Dana, Jana, Lenka, Milan, Petra, Gabriela, Jaroslava, Petr, Václav, Martin, Pavel, Alexandr, Vít, Kateřina, Vendula, Lenka, Kateřina, Darina, Marta, Jan, Lenka, Jana, Josef, Eliáš, Jakub, Eva, Bára, Barbora, Lucie, Jiří, Jan, Zuzana, Vojtěch, Jana, Lea, Martin, Veronika, Anežka, Zuzana, Jana, Jaromír, Lukáš, Vojtěch, Petra, Jiří, Marie, Tomáš, Jakub, Jesica, Julie, Zuzana, Tomáš, Zuzana, Jaroslav, Jan, Eliška, Stanislav, Vojtěch, Barbora, Jan, Luboš, Petr, Zuzana, Michal, Eva, Jana, Jiří, Petr, Zuzana, Daniel, Šimon, Tereza, Kristýna, Jaroslav, Tomáš, Eva, Jan, Radim, Jiří, Kryštof, Tereza, Petr, Kateřina, Michal, Kateřina, Tereza, Pavla, Ondřej, Josef, Luděk, Mikuláš, Jan, Veronika, Bartoloměj, Lukáš, Jonáš, Petra, Jiří, Vojtěch, Kateřina, Karolína, Iva, Hana, Klára, Anna, Adéla, Zina, Milan, Dana, Štěpán, Robert, Jan, Ivana, Jana, Kristýna, Dagmar, Miroslav, Barbora, Hynek, Magdaléna, Filip, Anna, Zuzana, Michal, Tereza, David, Jiří, Jana, Jessica, Tomáš, Jiří, Zuzana, Tereza, Ondřej, Eva, Jan, Michal, Kubajz, Šárka, Jana, Lenka, Barbora, Adéla, Tereza, Marie, Martina, Lenka, Veronika, Renata, Dan, Jana, Adéla, Karel, Anna, Tereza, Helena, Filip, Kristýna, Michaela, Kristýna, Lucie, Vítězslav, Barbora, Monika, Sandra, Pavla, Vladan, Vít, Natálie, Jakub, Jiří, Jiří, Michal, Zuzana, Michal, Ivo, Jasan, Jana, David, Honza.

Tak zase za rok

Šárka Vodičková
a Kubajz Švábek

Zlatý Aloisek 2011

Vladimír Hulec vynalezl kromě hvězdiček ještě také Zlatého Aloise – ilegální podvratnou anketu redaktorů. Nám chybí asi dostatek podvratnosti a proto máme pro vás jen Zlatého Aloiska. Oslovili jsme různé osobnosti festivalu a ptali se jich, kdo nebo co je nejvíce potěšilo, nadchlo, oslovilo, dostalo... Nemusí jít jen o inscenace, ale i o osobní, intimní zážitky. Od gurmánského po milostný. Zlatý Aloisek jinak nic neznamená, jen drobnou rekapitulaci našich posledních dní. Kde by skončil váš Lojzík?

Milan Schejbal

1. V.A.D. – pro mě přinesl největší divadelní kvalitu ze všech inscenací, to je jedno jestli interpretačního, autorského, pohybového, dětského nebo na základě poezie. Inscenace, která ví, co chce a sdělí to a nemá vyšší ambice než výsledek.

2. Můj seminář – už se mi dlouho nesešlo tolik vnímavých a vzdělávacích chtivých lidí a opravdu poctivě pracujících, těžce. Trochu mě i štváli, protože v devět hodin a jedna minuta byli všichni na místě, myslím si, že budou chodit alespoň v 9:15.

3. Vlna a Ambrosia – Vlna proto, že prostě mně otevřela další obzor loutkového divadla, který jsem neznal, protože já jsem skončil u chňapky. A Ambrosia proto, že to byl pro mě zážitek a konečně jsem pochopil, co je to site specific.

Karel Tomas

1. Společný happening stávkového výboru a organizačního štábu.

Roman Černík

1. Zpravodaj – měl jsem ho včas, rozuměl jsem jeho textům, byly pro mě zajímavé, přečetl jsem ho vždycky od začátku do konce. A kromě recenzí tam také byly ještě nevtráivé minutky dne. Fotky byly viditelné. Líbily se mi úvodníky jednotlivých lidí, fosilní sloupek pana profesora. Dohromady to vytvářelo medium, které mě těšilo.

2. DNO, Hospodin aneb kdopak by se Boha bar – nejvíc divadelní, mělo to hlavu a patu, pořádné komediantství.

3. Maryša – jako interpretace postavy, její herecké ztvárnění (s představením samotným jsem měl víc trable).

Adéla Kratochvílová

1. setkávání
2. Šel jsem jednou z Kordoby
3. Točená zmrzlina v cukrárně u Modré hvězdy

Jakub Hulák

1. Hospodin – připadá mi to svým způsobem geniální, božské. Viděl jsem to podruhé a odkryl jsem tam zase spoustu dalších věcí.
2. Sýrová roláda v cukrárně na rohu.

3. Fe-érie o Kladně (omlouvám se za tu roládu před, ale když mám říct, co jsem si tu nejvíc prožil...) a na čtvrté místo bych dal Lakomec

Petra Honsová

1. Zpravodaj – dobré čtení a čerstvá a vtipná reflexe toho, co se zrovna dělo i mimo představení.

2. Otevření nedivadelních prostorů – kostel Věch svatých s Ambrosií, zimní stadion a venkovní prostory v Teatrál ní stezce.

3. Vedle zkušených také hodně mladých souborů, které dělají dobré divadlo.

Lenka Láznovská

1. Postele
2. Fe-érie
3. Vlna a Hospodin

Lenka Janyšová

1. Hanka Franková a její sestra Jana ve hře Maršo vorijla

2. celé Kladno v čele s Lídou
3. kafe od žida

Gábina Kobesová

1. Ambrosia – speciální forma, něco jiného, bilancování

2. Asi ani zahrada – Petr Macháček konečně našel čistotu formy, kterou hledal

3. šapitó – návrat StandArtu, ještě ne úplného, ale je to dobré

Petr Vojkůvka

1. Lakomec
2. Fe-érie o Kladně
3. Romeo a Julie
- krásná, povedená divadla, stylově čistá, hodně velké zážitky

Vladimír Fekar

1. Na Hronově bych chtěl ještě někdy potkat nějakou legendární sokolku, která pekla koláčky v Sokolovně, protože po chuti těch koláčků se stýská tolika lidem, že jsem usoudil, že to byl nejzajímavější site-specific performance v historii divadla. A poznat chuť těch koláčků znamenalo by rozšířit si zásadně znalosti z dějin českého amatérského divadla. To by se mi líbilo, aby se mi tu líbilo víc, než se mi tu líbilo.

Jana Soprová

1. Humor V.A.D. – jak představení Fe-érie, tak film Múza J.H.

2. Happening střetů odborářů s oficiálními strukturami

3. Vlna – v pohodě...

Radvan Pácl

1. Ambrosia / Geisslers Hofcomoeianten Kuks (Zážitek, v němž paradox lidského bytí byl vnímán a vyjeven jedinečně přes herce, dosáhl obrazu skutečnosti, ve které skutečně žijí a cítím umění.) a Zde – na ostrém rozhraní života (Postele) / Bílé divadlo Ostrava (Metafora a skutečnost v jevištní podobě má rozměry metafyzické.)

2. Fe-érie o Kladně / V.A.D. Kladno (Jedinečné ansámblové herectví s tolerancí k jedinci. Zároveň autorské scénování lokality, kde žijí.)

3. K.H.M. / DS Regina Břeslav (Autorské vyjádření pocitů mladého člověka s využitím básní, textů a dopisů Karla Hynka Máchy.)

Jasanka Kajmanová

1. maceška od Hanky Frankové – protože ukrývá tři obličejové starých svraštělých dědků

2. švihadlo od Zuzany Vojtíškové – protože místo držadel jsou kuřátka

3. naušnice od Lenky z Olomouce – protože jsou podle všeho z čistidel na fajfky

Vít Štěpán, Rakovník

1. Ambrosie – bylo to naprosto boží

2. Fe-érie o Kladně – nejlepší, co jsem od V.A.D. viděl

3. Asi ani zahrada – nejlepší, co jsem od divadla Kámen viděl

Jan Hnilička, Karlovy Vary

1. Ambrosia – mistrovské divadlo, láskyplné pokání a pohlázení

2. Slavnostní zahájení stavby metra – za odvážný zásah do městského rozpočtu

3. Rastan – za střední party a každodenní polední siesty

Znám to

A už je to tady zas. Týden vydržím od rána do rána všechno: nespát, polykat čtyři pět šest představení denně, diskusi, setkání s kamarádem a s druhým a s desátým a zase diskusi a ukázky a... - žiju přehlídkou, žiju divadlem, žiju lidmi, jakoby nic jiného na světě nebylo a o nic jiného nešlo.

Potom přijedu domů a všechno, co jsem vydržel, na mě padne, jako kdybych to stídal do batohu, který je teď zatraceně těžký všemi těmi nedospávanými hodinami, přetaženými dny a vydrženými nocemi.

Vyspím se, otřepu, rozhlédnu – a najednou nevím co. Co dělat, když všechno, co bych dělat mohl a snad i měl, jsou drobnosti a podružnosti nedůležité, vedlejší, rozdrobené... Jen těžko, pomalu a vlastně nerad se vpravuji do „normálnosti“ každodenního života, které s divadlem a s přehlídkou nijak nesouvisejí. Nastává prázdno a hluch a smutek z nich. A trochu stesk a trochu těšení na příště.

Znáte to taky?

Luděk Richter

Populační experiment se setkal s naprostým úspěchem (po přečtení spalte)

ODHALENÝ AMAGENOM

Zběžný pohled od Jiráskova divadla na náměstí mnohé napoví. Mladé dvojice, s kočárky i bez nich, korzují okolo stánků s kávou, hrají si s dětmi, vodí se za ruce, líbají se a zamilovaně na sebe hledí. Aniž by to nezasvěcený pozorovatel tušil, vidí ambiciózní populační experiment hned v několika stádiích.

A co je hlavním cílem tohoto experimentu? Dát vzniknout zcela nové divadelní generaci s naprosto čistou ochotnickou genovou sadou. Podle nezávislého zdroje, který si nepřeje být jmenován, začal tento projekt již v počátečních ročnících festivalu Jiráskův Hronov a v současné době se dostává do finální fáze. Přesně a přísně po několik generací vybírání jedinci jsou pravidelně každý rok obratně manipulováni na počátku srpna na jediné místo v republice. Chápete správně, že tím místem je Hronov. Nevěříte-li, zavzpomínejte a zamyslete se sami nad sebou, zda jste v dětských letech původně vůbec chtěli mít něco společného s amatérským divadlem. Určitě ve svých myšlenkách dojdete k tomu, že vás k divadlu přivedl někdo, koho jste vlastně ani neznali, ale posléze mu bezmezně uvěřili. Armáda vedoucích dramatických kroužků, češtinářů a velice nenápad-

ně založených ochotnických spolků mnoho generací pečlivě vybírá již na základních a středních školách, aby vybrala tu nejochotnější dědičnou výbavu pro budoucí herce, režiséry, scénografy či techniky.

Dnes se dá s jistotou říci, že se populační pokus vydařil. Vznikly celé rodiny a rody lidí, kteří se s nepředstíraným nadšením věnují amatérskému divadlu, aniž by cokoli tušili o plánu skupiny AMAGENOM. Ano, právě tento přísně utajovaný subjekt naplánoval v roce 1938 v předtuše likvidace inteligence a jakýchkoliv obrozeneckých iluzí ambiciózní šlechtitelský projekt. Jeho výsledky sklízíme již dnes, přestože tajná studie hovořila o cíli v roce 2030. To totiž dosáhnou ochotnický produktivního věku všichni ti Sukovští, Šotkovští, Schejbalové Wolákoví, Kuptíkoví, Bezouškové, Pernetové a mnozí další.

Šokující odhalení si prosím neodvážejte do svých domovů. Mohlo by se totiž stát, že nicnechápající a běžní nedivadelní mudlové, by celou záležitost předali tisku a obrátili veřejnost proti divadelním šlechticům. Děkujeme za pochopení, že zabráníte honu na výsledky AMAGENOMU.

-saj-

Ztráty Nálezy

Tandem šedivé dámské mikiny s vysokým límcem a černé široké šály naposled spatřen před pár dny v Hororu. Od té doby je hororem každá studená noc pro jejich majitelku. Udejte všem třem radost a dejte je zase dohromady! Třeba vám z toho taky něco kápne...

red

82. Jiráskův Hronov se uskuteční
od 3. do 11. srpna 2012.

ND vyhořelo 12. srpna 1881

Zpravodaj 81. Jiráskova Hronova 2011

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka),

Jana Soprová, Lenka Novotná,

Jan Švácha, David Slížek,

Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Karikatury: David Daenemark

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

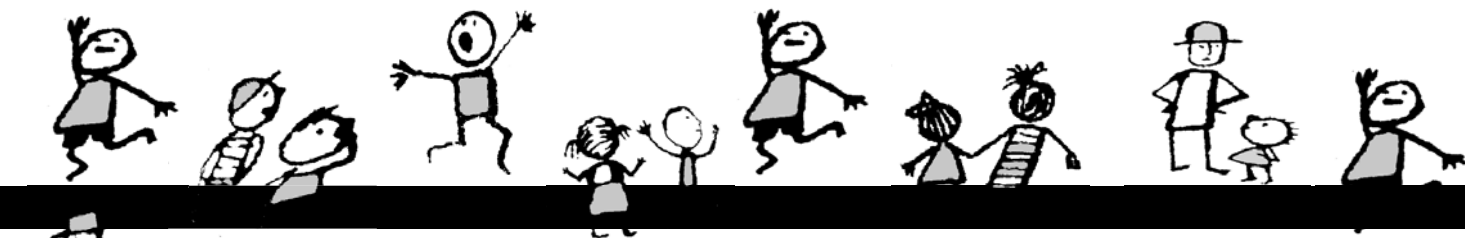
Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 13. srpna 2011 v 02:40h

Vychází: 13. srpna 2011 v 11:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!

program

dnes

sobota 13. srpna 2011

9.00-10.00 semináře

10.00-13.00 předváděčky seminářů

14.00-16.00 Problémový club – JHŠ

14.00 **Teatro Tyjátjatro** – pro děti / DS
Scéna Kralupy nad Vltavou – Ch

15.00 **Strašidýlko z hradu Metrwill** / DS
Maska Česká Skalice – park

16.30 a 19.30 **Slepice** / Rádobydivadlo
Klapý – JD

16.30 a 19.30 **Zde – na ostrém rozhraní života... (POSTELE)** / Bílé divadlo Ostrava – SJČ (doporučeno od 15 let)

17.00 **BIG BAND Letohrad** – park

19.00 **SWING SEXTET** – park

22.00 **slavnostní zakončení JH** s ohňostrojem – náměstí ČSA

23.00 **Teatro Tyjátjatro** – pro dospělé / DS
Scéna Kralupy nad Vltavou – Ch

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka,
Sok = sál sokolovny,
Ch = Chapiteau Freiwaldovo náměstí,
JHŠ = jídelna Hotelové školy

V případě nepříznivého počasí
se program v parku nekoná!

WIKOU
generální partner
festivalu Jiráskův Hronov

Lék na tělo i na duši

Jeďte domů. Nejlepší lék na tělo i na duši je domov, ložnice, vlastní postel, nikde jinde se tak dobře nevyspíte. Nakonec taky vlastní záchod a koupelna je fajn... Nemluvíme o zahrádce, balkonu a kumbálu... Zkrátka, vydejte se k domovu, to vás zase na nějakou dobu, třeba na rok posílí. Uvařte si káfičko do svého domácího nejoblíbenějšího hrnku, sedněte do ušáku, přikryjte se dekou a zavzpomínejte si na Hronov... Vzpomínky jsou také lékem. Listujte letošními devíti čísly zpravodaje a pokud se budete i doma v houpacím křesle podívat, jak je možné, že jsme tolik vyprodukovali jako pisálci, tak se nedivte... Vždyť jsme se pohybovali po stejných místech jako Alois Jirásek, Josef Čapek a Egon Hostovský, to by bylo, abychom od nich nechytli písíci střevo. Ještě ke všemu tyto řádky píšou na počítači, kde usedal po celý festival pan profesor Jan Císař, aby psal svoje fosilní sloupky, tak se tady nenápadně snažím taky ještě rychle něco načerpat... Čerpejte všude a ze všeho, toť lékem před cestou. Opatrujte se a buďte fit na těle i na duchu.

Jasanka

Tak ahoj a díky za ty chibi!

Světově nejméně oblíbeným žurnalistickým útvarem je chyba (ve všech žebříčcích překonává dokonce i anketu). Každá redakce se chyb snaží vyvarovat, ale redaktoři jsou bohužel lidé – i když: skutečně přesvědčivé důkazy pro toto tvrzení věda zatím nemá. Také my jsme letos nasekali několik větších či menších omylů a překlepů. Pokud platí rčení, že chybami se člověk učí, už nikdy se nebudou opakovat.

Vždycky už budeme psát, že „kecky se našly“ místo „kecky se našli“, divadelního klasika nebudeme překlínat z „Molière“ na „Mollière“ a už vůbec nebudeme lidem měnit křestní jména. Když jsme ze Štěpánky Elgerové udělali Elišku, obešlo se to nakonec bez větších problémů. Když jsme ale dramaturga Bílého divadla Ostrava přejmenovali z Vladimíra Machka na Karla, dožadoval se poškozený rovnou změny jména na Karla Hynka Máchu. Nakonec od svého záměru našťestí ustoupil.

Omlouváme se jemu, i všem dalším, které naše chyby uvedly v omyl. Neudělali jsme to schválně. Jediným bezchybným členem redakce je fotograf Ivo Mičkal, na jehož fotografiích jsme žádnou hrubku neodhalili. Můžeme z toho vyvodit jediný logický závěr: Ivo není člověk. Naštěstí souhlasil s tím, že nás vezme s sebou na svou domovskou planetu, takže bychom se teď s vámi rádi rozloučili.

Tak ahoj a díky za ty chibi!

-das-

Loučí se s vámi tvůrci Zpravodaje

